అఖిల భారత పత్రిక

డిశంబరు 2017

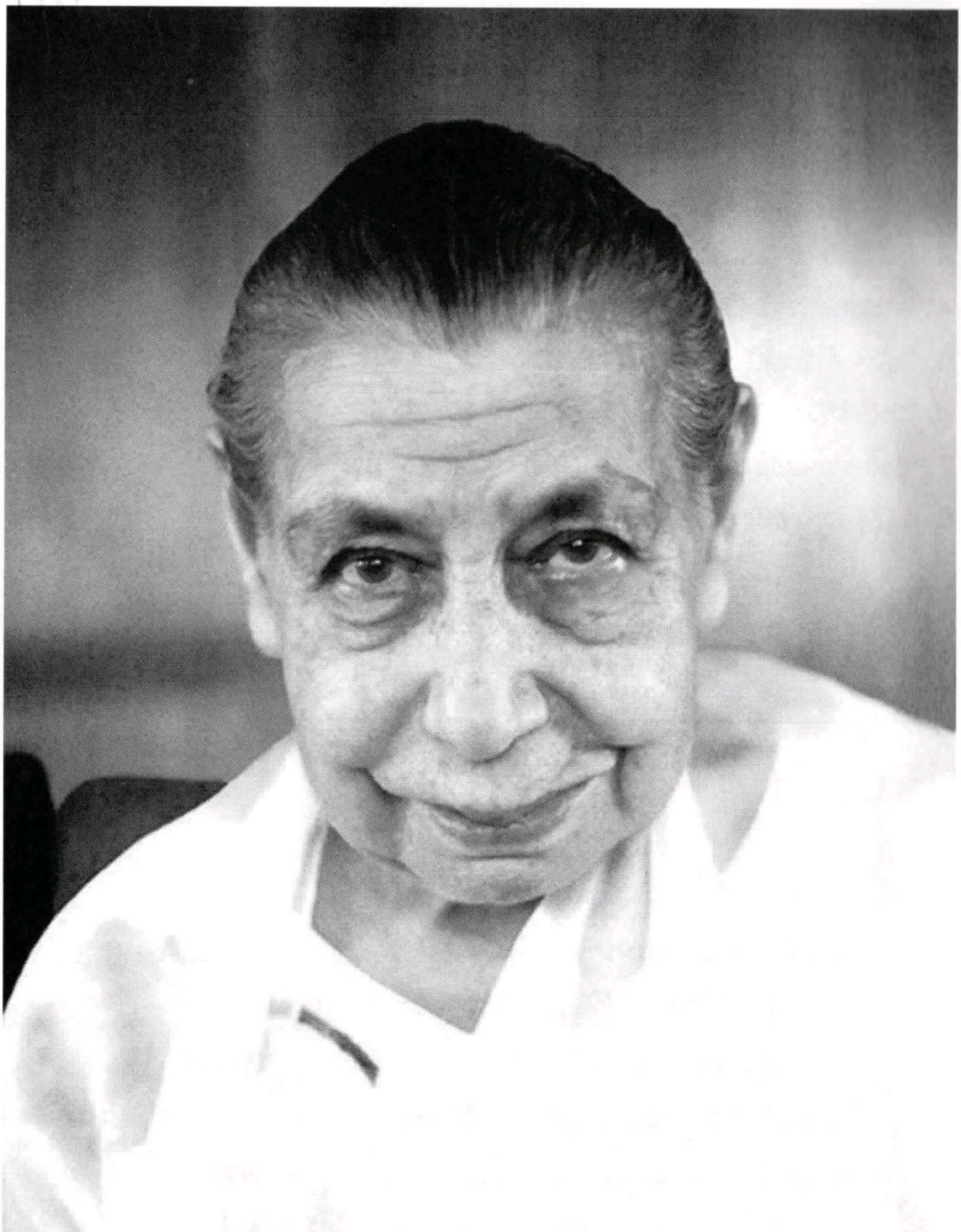
మరణానంతర జీవనం

జీవన్మరణాలు

జీవం, మరణం — మరణం, జీవం,
పదాలు సాగాయి యుగాల తరబడి
మన భావన, చేతన, స్థిరమైన వైరుధ్యాలు రెండూ,
ఇపుడు దీర్ఘకాలం మరుగున పడ్డ పేజీలు తెరుచుకొన్నాయి,
కలలు కనని సత్యాలను విడుదల చేసాయి.
జీవం వుంది, అది కేవలం మారువేషం వేసుకొన్న మరణం.
జీవం ఒక హ్రస్వమరణం, మనల్ని అబ్బురపరచేవరకు.

CWSA 2: 216 శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: సునీత శేఖర్

మృత్యువుకు అసలైన కారణం — నిజమైన ప్రాముఖ్యత

పదార్థం భూమి మీద ఉంటున్నటువంటి పరిస్థితులే మృత్యువును అనుల్లంఘ నీయమైనదిగా చేసాయి. మొట్టమొదటి అచేతనా స్థితి నుంచి అభివృద్ధి చెందుతూ ఉంటే చైతన్యంగా వృద్ధి పొందుతూ ఉండటమే మొత్తం పరిణామం భావనగా ఉంది. ఇటువంటి వృద్ధి ప్రక్రియలో, విషయాలు వాస్తవంగా జరుగుతున్న రీతిలో, రూపాలు అంతరించి పోవడమనేది అనివార్యమైన ఆవశ్యకత అయింది. వ్యవస్థీకృతమైన వ్యక్తిగత చైతన్యానికి ఒక స్థిరమైన ఆధారం ఉండాలనే దాని ననుసరించి ఒక స్థిరమైన రూపం అవసరమైంది. అయినప్పటికీ ఈ రూప స్థిరత్వమే మృత్యువును తప్పనిసరి చేసింది. పదార్థం రూపాలను తీసుకోవలసి వచ్చింది. ప్రత్యేకతను సంతరించుకోవడం, జీవం యదార్థంగా నిర్దిష్ట రూపం కలిగి ఉండడం — శక్తులు లేదా చైతన్యం — లేకుండా శక్తులు అసాధ్యం. అవి లేకుండా భౌతిక తలం మీద వ్యవస్థీకృత ఉనికికి మొట్టమొదటి పరిస్థితులు ఉండే అవకాశము ఉండి ఉండేదికాదు. కాని నిర్దిష్టమైన, యదార్థ రూపధారణ ముడుచుకుపోయే ధోరణితో ఒక్కసారిగా కఠినంగా, ధృఢంగా, రాయిలాగ అయిపోయేటట్లు చేసింది. ప్రత్యేక రూపం గట్టిగా పట్టువిడువకుండా ఎక్కువగా నమూనాకు అంటిపెట్టుకుని కొనసాగింది. దానికి శక్తుల కదలికలను అనుసరించే సామర్థ్యం లేదు; సార్వజనీనమగు గమనశీలంలో అభ్యుదయ పథంలో సాగిపోయే క్రమానుగతికమైన మార్పుకు అనుకూలంగా, సామరస్య పూర్వకంగా, అది మార్పును పొందలేదు; మహాప్రకృతి గట్టిగా ఆశించేవాటిని అది నిరంతరం అందుకోలేదు, లేదంటే ఆమెతో సమానంగా భుజంకలిపి నడవనూలేదు; అది ప్రవాహం నుంచి బయటకు పక్కకు పడిపోతుంది. ఒకానొక సమయంలో రూపానికీ, దానిపై ఒత్తిడి చేసే శక్తికీ మధ్య అధికమైపోతూ ఉండేటటువంటి ఈ తేడాలో మరియు చోటు చేసుకొనే అసామరస్యతలో, రూపం పూర్తిగా అంతరించి పోవడమనే అనివార్య పరిస్థితి ఏర్పడుతుంది. ఒక నూతన రూపం తప్పక సృష్టించ బడుతుంది. ఒక నూతన సామరస్యత, ఒక సమానత సాధ్యం చేయబడుతుంది. ఇదే మృత్యువుయొక్క అసలైన ప్రాముఖ్యత, మహాప్రకృతిలో దాని ఉపయోగం. కాని రూపం ఎక్కువ చురుకుదనాన్ని, మలచ బడగలిగే మెత్తని గుణాన్ని కలిగి ఉండగలిగినట్లయితే, మార్పు చెందే చైతన్యంలో శరీర కణాలను మార్పు చెందటానికి గాను మేల్కొల్ప

గలిగితే, అక్కడ అది తీవ్రస్థాయిలో అంతరించి పోవలసిన అగత్యంలేదు. మృత్యువు ఇక ఎంతమాత్రము తప్పనిసరి కాదు.

CWM 3:37

మరణ సమయం

మృత్యువునెడ సరియైన దృక్పథం

పరిస్థితి ఎటువంటిదైనా గాని, నీ మనస్సు దానిని ఏదో ఒక విధంగా నీకు సహాయం చేసేదే అనే దృష్టితో చూడటానికి అలవాటు పడితే, అది నీకు ఇక ఎంత మాత్రమూ బాధ కలిగించేది అవదు. ఇది బాగా తెలిసిన విషయమే; మనస్సు ఒక విషయాన్ని ఆమోదించటానికి తిరస్కరించినంత కాలం దానికి వ్యతిరేకంగా పోరాడుతుంది, దానిని అడ్డుకొనే ప్రయత్నం చేస్తుంది. అప్పుడక్కడ పీడనలు, కష్టాలు, తుఫానులు, అంతరంగ పోరాటాలు, బాధాకరమైన దంతా ఉంటుంది. కాని మనస్సు, "మంచిది, ఇదే కదా రావలిసి ఉన్నది, అది ఆ విధంగా తప్పకుండా జరిగేదేకదా" అని చెప్పిన నిమిషాన, ఏమి జరిగినా కాని నీవు సంతృప్తిగా ఉంటావు. కొంతమంది మనుషులున్నారు, వారు వారి మనస్సుతో వారి శరీరం మీద ఎటువంటి నియంత్రణను కలిగి ఉంటారంటే, వారు ఏ అనుభూతినీ చెందరు; నేను దీని గురించి ఒకరోజున కొంతమంది మార్మికుల విషయంలో చెప్పి ఉన్నాను. వారు గనక వారిపై విధించబడిన బాధ వారిని ఒక క్షణంలో దశలను దాటిపోవటానికి సహాయం చేస్తుందనీ, వారికి ఒక విధంగా సాక్షాత్కారం పొందటానికి, వారి ముందు వారు పెట్టుకొన్న లక్ష్యానికీ దైవంతో సంయోగానికీ ఆధారమెట్టును అందిస్తుందని వారు అనుకుంటే, వారు ఎంత మాత్రమూ బాధానుభూతిని పొందరు. వారి శరీరం లోహంతో పూత పూయబడిందా అని అనిపిస్తుంది. ఇది చాలా తరచుగా జరిగిన విషయం, ఎవరికైతే నిజంగా తీవ్రమైన ఉత్సాహం ఉంటుందో వారిలో ఇది సర్వ సామాన్యానుభవం. ఏది ఏమైనప్పటికి, ఏదో ఒక కారణాన లేక మరింకొక కారణాన ఒకరు శరీరాన్ని వదలివేసి కొత్తది తీసుకుంటే, వారప్పుడు వారి మృత్యువును ఏవగింపు కలిగించే ఓటమిగా కాకుండా ఏదో అద్భుతమైన దానిగా, సంతోషదాయకమైన దానిగా, అత్యుత్సాహాన్నిచ్చే దానిగా చేసుకోవడం మంచిదికాదా? ఎవరైతే శరీరాన్నే

పట్టుకొని వేలాడు తారో, ఎవరైతే ఒకటి లేక రెండు నిమిషాలు అంతిమ ఘడియను ఆలశ్యం చేయటానికి సర్వశక్తులు ఒడ్డుతారో, ఎవరైతే ఒక ఘోరమైన తీవ్ర బాధానుభవానికి నిన్ను ఉదా హరణగా నిలుపుతారో, నీకు అది వారు వారి ఆత్మ ఎరుకను లేనివారనే దానిని తెలియజేస్తుంది.....

CWM 4:354-55

మరణం కేవలం ఒక సాధనం

ఏది ఏమైనప్పటికీ అది బహుశా ఒక సాధనం, కాదంటావా? ఒకరు ఈ దుస్సంఘట నను ఒక సాధనంగా మార్చుకో గలరు. ఒకరు ఎరుకతో ఉంటే వారు దాని నుంచి ఒక రమ్యమైన దానిని చేయవచ్చు, చాలా రమ్యమైన దానిని, ప్రతి దాని విషయంలో మాదిరిగానే. గుర్తు పెట్టుకో, ఎవరైతే దాని గురించి భయపడరో, ఎవరైతే వ్యాకుల పడరో, ఎవరైతే ఏ విధమైన హీనత్వంతో చనిపోరో వారు ఎన్నడూ దాని గురించి తలంచరు. వారు తప్పించుకోవాలని, సాధ్యమైనంతగా వారి నుంచి దూరంగా దానిని నెట్టివేయాలని ప్రయత్నించే, ఈ 'మహాభీతితో' కాలమంతా ఆలోచనలతో తలమునకలుగా తరమబడకుండా ఉంటారు. సమయమేతెంచినప్పుడు వారు తమ తలను పైకెత్త కలిగినవారై, చిరునవ్వుతో, చెప్తారు. "నేనిక్కడ ఉన్నాను" అని.

అటువంటివారే, వారి జీవితాన్ని అత్యుత్తమంగా ఉపయోగించుకొనే ఇచ్ఛను కలిగి ఉంటారు. అటువంటి వారే ఇలా చెప్తారు, "ఎంతకాలం అవసరమౌతుందో అంతకాలం, చివరిసెకను వరకు, నే నిక్కడే ఉంటాను, నా లక్ష్యాన్ని సాక్షాత్కరించు కోవటానికి నేను ఒక్క క్షణాన్ని కూడా వదులుకోను." అవసరమైనప్పుడు వీరు అత్యుత్తమమైన ప్రదర్శనను కనపరుస్తారు. ఎందుకు? అది చాలా తేలిక, ఎందువల్లనంటే వారు వారి ఆదర్శంలో జీవిస్తారు; వారి ఆదర్శపు వాస్తవికతలో జీవిస్తారు, ఎందుకనగా అది వారికి వాస్తవమైన విషయం, వారి అస్తిత్వ మూల హేతువు. అన్నింటిలోను వారు ఈ ఆదర్శాన్నే చూడ గలుగుతారు. ఉనికికి దీనినే కారణంగా చూస్తారు. వారు భౌతిక జీవితపు హీనత్వంలోనికి ఎన్నడూ కిందికి దిగిరారు.

కాబట్టి ముగింపు:

ఒకరెన్నడూ చావును కోరుకోనే కూడదు.

ఒకరెన్నడూ చనిపోవాలని ఇచ్ఛగించనే కూడదు.

ఒకరెన్నడూ చనిపోవడానికి భయపడకూడదు
అన్ని పరిస్థితులలోను ఒకరు తప్పక తమను తాము
అధిగమించటానికై ఇచ్ఛగించాలి.

CWM 4:354-55

మృత్యుభీతి

ఒకరు చనిపోవాల్సి వస్తే, చనిపోతారు, ఒకరు చనిపోవలసిన సమయం రాకపోతే చనిపోరు. ఒకవేళ నీవు మృత్యుముఖంలో ఉన్నా, అది చనిపోవాల్సిన క్షణం కాక పోతే నీవు చనిపోవు. ఒకవేళ నీవు మొత్తం అపాయంనుంచి బయట పడినప్పటికీ, కేవలం పాదం మీద ఒక చిన్న గాటు చాలు నిన్ను చంపటానికి సరిపోతుంది. కారణం, కొంతమంది జనులున్నారు, వారు కేవలం ఒక గుండు సూదివల్ల చని పోయారు — పాదం మీద చిన్న గాటు — కారణం వారికి సమయ మాసన్న మైంది. కావున భయపడటంలో అర్థంలేదు. నీవు ఏమి చేయగలవంటే, ఒక చైతన్య స్థితికి చేరు. అక్కడ నీవు చెప్పగలిగింది, "అది అంతే, మేము వాస్తవాన్ని ఒప్పుకుంటాం, కారణం, అది అనుల్లంఘనీయమైన యదార్థతగా కనిపిస్తుంది. కాని నేను భయపడవలసిం దేమీ లేదు, కారణం అది కేవలం వచ్చేసమయంలో మాత్రమే వస్తుంది. కాబట్టి నేను భయపడవలసిన పనిలేదు. అది రావలసినటువంటి సమయం కాకపోతే, అది నా దరికి రాదు. కాని అది నా దరికి రావలసి వస్తే, అది వచ్చి తీరుతుంది. అది నాకు అనుల్లంఘనీయంగా వచ్చేదైనప్పుడు, నేను భయపడకపోవడమే మంచిది. దానికి వ్యతిరిక్తంగా ఒకరు తప్పక సంపూర్ణంగా ప్రకృతి సహజమైన దానిని ఒప్పుకొని తీరాలి." ఇది బాగా తెలిసినటువంటి నివారణోపాయం, అనగా ఎక్కువగా వాడుకలో నున్నది.

మరొకటున్నది, కొద్దిగా ఎక్కువగా కష్టమైనది, కాని మంచిదని నేను విశ్వసిస్తు న్నాను. అది తనకు తాను ఈ విధంగా చెప్పుకోవడం లోను, "ఈ శరీరం నేను కాదు," మరియు తనలో నిజంగా తాను ఏ భాగమో తెలుసుకొనే ప్రయత్నం వారి చైత్య అస్తిత్వాన్ని వారు కనుగొనేంత వరకు చేయడంలోను వుంటుంది. వారు తమ చైత్య అస్తిత్వాన్ని కనుగొనగానే తక్షణం నీకు అర్థమౌతుంది – వారికి శాశ్వతత్వ భావన ఉన్నదని. అప్పుడు ఒకరికి తెలుస్తుంది, ఏది బయటకు పోతుందో

లేదా లోనికి వస్తుందో, అది కేవలం వెసులుబాటు చర్య మాత్రమేనని. "నేను పూర్తిగా చిల్లులు బడిపోయి ప్రక్కన పడేసిన ఒక చెప్పుల జతకోసం ఏడవ దలచుకోవటం లేదు! నా చెప్పుల జత బాగా అరిగిపోయినప్పుడు దానిని నేను ప్రక్కకు పడేస్తాను, నేను ఏడవను." మంచిది, చైత్య అస్తిత్వం ఈ శరీరాన్ని తీసుకుంది. కారణం అది దీనిని దాని పని కోసం వాడుకోవా లనుకొన్నది. కాని శరీరం వదిలివేయ వలసిన తరుణ మాసన్న మైనప్పుడు, అనగా, ఒకరు తప్పక దానిని వదిలివేయాలి, కారణం, ఏ కారణాలవల్ల నైనా గాని అది ఇక ఎంతమాత్రం ఎందుకూ పనికిరాదు కాబట్టి ఒకరు శరీరాన్ని వదిలివేస్తారు. వారికి భయంవుండదు. అది పూర్తిగా ఒక సహజమైన చేష్ట — అది ఏ మాత్రం చింతంచకుండా చేయబడుతుంది, అంతే.

నీవు నీ చైత్య అస్తిత్వంలో ఉన్న క్షణ కాలంలో, నీకు ఆ అనుభూతి ఉంటుంది. అప్రయత్నంగా, తనంత తానుగా, ఏ ప్రయత్నమూ లేకుండానే నీవు భౌతిక జీవితానికి పైకి ఎగబాకావు. నీకు శాశ్వతత్వభావన కలుగుతుంది. నాకు మటుకు నేను ఇది అత్యుత్తమమైన నివారణగా పరిగణిస్తాను......

ఇప్పుడిక మూడోది కూడా ఒకరు తప్పక తెలుసుకోవాలి, కాని దీనికి ఒకరు తప్పక గొప్పయోగి కావలసి ఉంది. దీని అర్థం మరణం అనుల్లంఘనీయ మైనదేమీ కాదు. ఇది ఒక ప్రమాదం, ఇప్పటి వరకు జరుగుతూనే ఉన్నదే (ఇప్పటివరకు ఏ విధంగానైనా ఎల్లప్పుడూ జరుగుతూనే ఉన్నదే), అని తెలుసుకుంటూనే, దీనిని గెలవాలనే ఇచ్ఛనూ, దీనిని అధిగమించాలనీ మనం మన బుర్రలో నిశ్చయం చేసుకొని ఉన్నాం. కాని ఇది చాలా భయానకమైనది, ఇది అన్ని మహాప్రకృతి ధర్మాలకు వ్యతిరేకంగా, అన్ని సమిష్టి సూచనలకు వ్యతిరేకంగా, సమస్త భూ అలవాట్లకు వ్యతిరేకంగా జరిగే భయంకరమైన యుద్ధం, కాని నేను ముందే చెప్పిన విధంగా, నీవు అగ్రశ్రేణి యోధుడవై యుండాలి. అతడిని ఏదీ భయపెట్టలేదు, అలా కాకపోతే, యుద్ధం మొదలుపెట్టకపోవడమే మంచిది. నీవు తప్పకుండా, సంపూర్ణంగా, నిర్భయుడవైన వీరుడవు అయివుండాలి, కారణం, ప్రతి ఒక్క అడుగులో, ప్రతిఒక్క సెకను, నీవు బలంగా పాతుకుపోయిన అన్ని విషయాలకు వ్యతిరేకంగా యుద్ధం చేయవలసి ఉంటుంది. కాబట్టి అది అంత తేలికైన విషయం కాదు.

కేవలం ఒకరు చనిపోవటానికి అనుమతిని ఇస్తే మాత్రమే వారు చనిపోవటం జరుగుతుంది

అమ్మా, నీవు చెప్పావు, "ఒకరు దాని సమయాన్ని వేగిరపరచనూ లేరు, లేదా ఆలస్యం చేయనూలేరు." కాని ఒకరు తాము పురోభివృద్ధి నొందటం ఆగిపోతే మరణం సంభవిస్తుంది. కాబట్టి పురోభివృద్ధి నొందుతూ ఉంటే మరొక సమయానికి వారు దానిని వాయిదా వేయగలరు. లేదా దీని అర్థం ఒకరు పుట్టి నప్పుడే వారు చనిపోయే రోజు, క్షణం ముందే విధినిర్ణయమై పోయి ఉంటుందా?

కాదు. ఇది పూర్తిగా మరింకేదో విషయం, వేరొక క్షేత్రానికి చెందినది. నేను మరో చోట, ఒకరు కేవలం చనిపోవటానికి అనుమతినిస్తే మాత్రమే వారు చనిపోతారు అని వ్రాసాను. నేను ఇక్కడ చెప్పినదానికి అది వ్యతిరేకంగా అనిపిస్తున్నది. కాని ఇదే సత్యం. నేను దీనిని ఈవరకే ఒకసారి చెప్పి ఉన్నానని అనుకుంటున్నాను; ఏమైనా గాని, నేను దీనిని ఎక్కడో మరోచోట వ్రాసి ఉన్నాను. అందులో రెండు దృక్పథాలున్నాయి. ఇక్కడ నేను పూర్తిగా సర్వ సాధారణమైన దృక్పథాన్ని మాత్రమే తీసుకున్నాను, అది భౌతిక చైతన్యానిది. కాని నేను ఎక్కడో మరొకచోట మన అస్తిత్వంలో విభిన్నము లైనటువంటి, "నిర్ణయకాల పొరలు" ఉన్నాయని వివ రించాను. భౌతిక ఉనికికి ఒక నియతి ఉంది. ప్రాణిక ఉనికికి ఒక నియతి ఉంది. మానసిక ఉనికికి ఒక నియతి, ఉన్నతోన్నత మనస్సుకు, చైతన్యానికి వేరు వేరుగా నియతు లున్నాయి. ఇంకా ఉన్నతోన్నత స్థితులకు నియతులున్నాయి. అతిమానసిక స్థితికి ఒక నియతి ఉంది. వీటన్నింటి నియతుల కలయిక వల్ల ప్రతివాని యొక్క నియతి ఏర్పడుతుంది. (నేను దీనిని ఎక్కడో ఒకచోట కచ్చితంగా వ్రాశాననే అను కుంటున్నాను). ఉదాహరణకు, ఒకానొక క్షణంలో, మొత్తం భౌతిక నియతి తప్పక ఆవశ్యకంగా మరణాన్ని తీసుకు వచ్చేదైతే, నీవు హఠాత్తుగ అతిమానసం వంటి మహోన్నతమైన నియతి సంపర్కంలోకి ప్రవేశించి, ఈ రెండింటినీ కలపడంలో సఫలీకృతుడవైతే, నీవు ఆ క్షణంలోని నీ భౌతిక నియతిని పూర్తిగా మారుస్తావు: భౌతిక నియతి వలన నిశ్చయించ బడిన మరణం రద్దు చేయ బడుతుంది, పరిస్థితులు మార్పుకు లోనవుతాయి. వెనక్కు నెట్ట బడుతాయి.....

నీవు ఉన్నతోన్నత మైన నియతిని జోక్యం చేయనీయక పోతే, నిజంగా నీవు

దేనినీ మార్చలేవు. నీ భౌతిక నియతిని మార్పు చేసే విధానం కేవలం అది మాత్రమే. నీవు నీ భౌతిక చైతన్యంలోనే కొనసాగుతూ, నీదైనటువంటి నియతిని మార్చాలనుకొంటే, నీవాపని చేయలేవు....

CWM 6:47- 48

ఆత్మ చుట్టూ విభిన్న విభాగాలను ఎరుకతో వ్యవస్థీకరించడం

ఒక్కొక్కప్పుడు మనుజులు చనిపోయే సమయంలో, చనిపోతున్నామని వారికి తెలుస్తుంది. అప్పుడు వారు మృత్యువును వెళ్ళిపొమ్మని ఎందుకు చెప్పరు?

ఆహా! నిజమే, అది ఆ మనుజుల మీద ఆధారపడి ఉంటుంది. రెండు విషయాలు తప్పనిసరి. మొట్టమొదట, నీ అస్తిత్వంలో ఏదీ, నీ అస్తిత్వంలో ఏ భాగమూ చని పోవాలని కోరుకో కూడదు. ఇది అంత తరచుగా జరిగేది కాదు. నీలో ఎక్కడో ఒక చోట, ఎల్లప్పుడూ ఒక నిరాశావాది ఉంటాడు: అలసిపోయినదేదో, విసుగుచెందిన దేదో, దానితో ఇక భరించ శక్యము కాని దేదో, సోమరి అయిన దేదో, పోరాటం సలపటానికి ఇష్టపడని దేదో అంటుంది, "మంచిది, ఆహా! ముగిసి పోవడమే మేలు, ఎంత త్వరగా అయితే అంత మంచిది", అది చాలు నీవు చనిపోవటానికి.

కాని ఇది నిజం: ఏదీ కూడా, పూర్తిగా నీలో ఏదీ కూడా చనిపోవటానికి సమ్మతి నివ్వకపోతే, నీవు చనిపోవు. ఒకరు చనిపోవటానికి ఎల్లప్పుడూ ఒక సెకను ఉంటుంది, బహుశా ఆ సెకనులో నూరవ వంతు సమయంలో అతడు తన సమ్మతిని తెలియ జేస్తాడు. సమ్మతి నిచ్చిన ఈ సెకనే లేకపోతే అతడు చనిపోడు.

భౌతిక ప్రాణిక సూత్రాల ప్రకారం తప్పకుండా చనిపోయి ఉండవలసిన మనుషులు నాకు తెలుసు; దానిని వారు తిరస్కరించారు. వాళ్ళన్నారు, "లేదు, నేను చనిపోను", వారు జీవించారు. ఇంకా ఇతరులు కొంతమంది ఉన్నారు, వారికి చనిపోవలసిన అవసరమే లేదు, కాని వాళ్ళ లక్షణం అటువంటిది, వాళ్ళంటారు, "ఆహా! మంచిది, అవును ముగిసిపోవటం ఎంత త్వరగా అయితే అంత మంచిది", అంతే అది ముగిసిపోతుంది. ఆ కాస్తా చాలు, దాని కంటే ఎక్కువేమీ అక్కర లేదు: అంత మాత్రం చాలు, అంతకన్నా మించి ఏమీ అక్కర లేదు. పట్టుదలతో కూడిన కోరిక వుండ నక్కర లేదు, కేవలం నీవు చెప్పవలసింది "మంచిది, అవును నిజమే, ఇక భరించే ఓపిక లేదు!" అంతే పరిసమాప్త మౌతుంది. కనుక అది నిజంగా అటువంటిదే.

నీవు అన్నట్లుగా, నీ మంచం పక్కన మృత్యువు నిలబడి ఉండగా, దానితో నీ వంటావు: "నేను నిన్ను కోరుకోవటం లేదు, వెళ్ళిపో", తప్పకుండా అది నీ మాట విని వెళ్ళిపోతుంది, కాని సర్వసాధారణంగా ఒకరు దారి నిస్తారు, కానీ, ఒకరు తప్పక పోరాడాలి, ఒకరు తప్పక దృఢంగా ఉండాలి, ఒకరు తప్పక ధైర్యంగా ఉండాలి, ఓరిమితో ఉండాలి, జీవితం ప్రాధాన్యత మీద తప్పక గొప్ప విశ్వాసం ఉండాలి; తాను ఏదో ఇంకా చేయవలసి ఉందని గట్టిగా అనుభూతి చెందుతూ, దానిని నేను తప్పక సంపూర్ణం చేయవలసి ఉందని అనుకునే వాడిలాగా ఉండేవాడి నొకనిని ఉదాహరణగా తీసుకో. కాని కచ్చితంగా ఎవరికి తెలుసు, అతనిలో లేశ మాత్రమైనా ఎక్కడో ఒక చోట నిరాశావాది లేడని, అతడు వాస్తవంలో లొంగిపోయి అంటాడు, "మంచిది, జరిగిపోనీ"?... ఇక్కడనే, తనకు తాను ఏకీకరణను చేసుకోవలసిన ఆవశ్యకత ఉంది. ఎటువంటి పద్ధతిని మనం అనుసరించినా, ఏ విషయాన్ని అభ్య సించినా, మనం ఎల్లప్పుడూ ఒకే ఫలితానికి చేరతాం: ఒక వ్యక్తికి అత్యంత ముఖ్యమైన విషయం, తనలోని దివ్య కేంద్రం చుట్టూ తనకు తాను ఏకీకరించుకోవటం; ఆ విధంగా అతడు నిజమైన వ్యక్తి అవుతాడు, తనకు తాను, తన విధికీ ప్రభు వవుతాడు. కాని పక్షంలో, అతడు శక్తుల చేతిలో ఆటవస్తువు, నదిలో నీటి మీద అటు ఇటు కొట్టుకుంటూ ఉండే చిన్న బెండులాగా అవి అతడిని పైకి కిందికీ ఆడిస్తాయి. అతడికి ఇష్టం లేని చోటికి పోతాడు, అతడికేవి ఇష్టం లేవో వాటిని బలవంతంగా అతడి చేత చేయించడం జరుగుతుంది, చిట్టచివరికి గట్టిగా పట్టుకొనే శక్తి లేక అతడు గుంటలో పడిపోతాడు. కాని నీవు ఎరుకతో వ్యవస్థీకృతుడవైతే, దివ్య కేంద్రం చుట్టూ ఏకీకరించబడిన వాడవై, దాని వలన పరిపాలించబడి, నిర్దేశించబడితే, నీవు నీ విధికి ప్రభువవుతావు. ప్రయత్నించిన దానికి ఫలితం ఉంటుంది....

CWM 5:138

గాఢాంధకారమయమైన, ప్రమాదభరితమైన నిష్క్రమణం

ఆత్మహత్య చేసుకొంటే ఒకరు బాధ నెందుకు అనుభవిస్తారు?

ఆత్మహత్య చేసుకోవట మెందుకు? దానికి కారణం ఒకడు పిరికివాడు కావటం... ఒకరు పిరికి అయితే, ఎల్లప్పుడూ బాధ ననుభవిస్తూ ఉండటం జరుగుతుంది.

వచ్చే జన్మలో వారు తిరిగి బాధ ననుభవిస్తారా?

చైత్య అస్తిత్వం ఒక నిర్దుష్టమైన ఉద్దేశంతో కొన్ని స్థిరమైన అనుభవాల ద్వారా జీవించటానికి, నేర్చుకోవటానికి, అభివృద్ధి పొందటానికి వస్తుంది. దాని పని పూర్తి కాకుండానే నీవు వెళ్ళిపోతే ఆ పనిని చేయటానికి చాలా ఎక్కువ కష్టమైన పరిస్థితులలో అది తిరిగి రావలసి ఉంటుంది. కాబట్టి నీవు ఒక జీవితంలో తప్పించుకొని వదలివేసిన దంతా, మరొక జీవితంలో తిరిగి పొందవలసి ఉంటుంది, ఇంకా ఎక్కువ కష్టంతో. ఈ విధంగా వదలి వేయకుండా కూడా నీకు జీవితంలో అధిగమించ వలసిన కష్టాలుంటే, మేము సర్వ సాధారణంగా అంటూ ఉంటాం, నీవు ఒక పరీక్షలో ఉత్తీర్ణుడవు కావాల్సి ఉంటుంది, తెలుస్తున్నదా; ఒక వేళ నీవు పరీక్షలో ఉత్తీర్ణుడవు కాకపోతే లేదా పలాయనం చిత్తగిస్తే, ఉత్తీర్ణుడవు కావటానికి బదులుగా వదలి వెళ్ళిపోతే, నీవు మరొక సమయంలో ఉత్తీర్ణుడవు కావలసి ఉంటుంది, అది మునుపటి కంటే చాలా ఎక్కువ కష్టదాయకంగా ఉంటుంది.

ప్రస్తుత కాలంగో జనులు, తెలుసు కదా, అమితంగా అజ్ఞానులు. వారు దాని గురించి ఈ విధంగా ఆలోచిస్తారు: అక్కడ ఒక జీవితం ఉంది, తరువాత మృత్యువూ ఉంది; జీవితం ఇబ్బందుల పుట్ట, ఇక మృత్యువేమో శాశ్వతమగు ప్రశాంతత. కాని ఆ విధంగా ఏ మాత్రం లేదు. సాధారణంగా ఒక రెవరైనా జీవితం నుంచి పూర్తిగా అనాలోచితంగా బయటకు వెళ్ళిపోతే, ఒక అజ్ఞానమయ, అర్థరహితమైన తీవ్ర ఉద్రేకంతో పోతే, వారు సరాసరి ఈ రకమైన తీవ్రోద్రేకాలతో, ఈ అజ్ఞాన మంతటితో నిండిన ప్రాణిక లోకంలోకి వెడతారు. కనుక ఒకరు తప్పించుకోవాలనుకొన్న ఇబ్బందులు, శరీరం వారికి ఇచ్చే ఎటువంటి రక్షణకూడా లేకుండా తిరిగి ఎదురవు తాయి. అది ఎలాగంటే, నీకు ఎప్పుడైనా పీడకల వచ్చినప్పుడు, అనగా ప్రాణికంలోకి దుందుడుకు విహారయాత్ర, దానికి నివారణ వెంటనే నీకు నీవు మేల్కొనటం, అనగా తక్షణం శరీరంలోకి వేగంగా వచ్చేయడం. కాని నీవు నీ శరీరాన్ని నాశనంచేస్తే, నిన్ను రక్షించటానికి ఇక ఎంతమాత్రం నీకు నీ శరీరం ఉండదు. కనుక నీవు నిరంతరం పీడ కలలోనే వుంటావు. అది ఏమంత హాయిగా నుండదు. నీవు పీడకలను తప్పించు కోవాలనుకొంటే, నీవు నీ చైత్య చైతన్యంలో ఉండాలి. నీవు చైత్య చైతన్యంలో ఉంటే, నిన్ను ఎటువంటి విషయాలు బాధించవని నీవు చాల కచ్చితంగా అనుకోవచ్చు. వాస్తవానికి అది ఒక అజ్ఞానాంధకార గమనం, నేను మునుపే చెప్పినట్లుగా, ఓర్పుతో

కూడిన ప్రయత్నంతో నిర్వహించవలసిన ఒక కార్యం సమక్షంలో ఒక మహా పిరికివాడ వుతాడు.

CWM 7:23-24 శ్రీమాత

అనువాదం: త్రిపురారిభట్ల ప్రసన్నకృష్ణ

స్థిరమైన జ్ఞాపకము మరియు నిష్క్రమణ క్షణం

మన ఆలోచన, ఆంతరిక భావన, విశ్వాసము, శ్రద్ధ ఏదైతే తనకు తానుగా పరిపూర్ణమైన మరియు నిశ్చయమైన పట్టుదలతో స్థిరపడుతుందో దాని లోకి మారడానికి మన అంతర్జీవి మొగ్గు చూపుతాడు. మన మెప్పుడైతే ఆ ఉన్నతమైన ఆధ్యాత్మిక మరి యు స్వయంకృత అనుభవాలలోకి — మన సాధారణ మనస్తత్వం ఆధారపడిన దానికన్నా తక్కువగా బాహ్య విషయాలపై ఆధారపడిన, బాహ్య ప్రకృతికి లోబడినవి — ప్రవేశిస్తామో అప్పుడు ఆ వైఖరి ఒక నిర్ణయాత్మక శక్తిగా రూపుదిద్దుకుంటుంది. అక్కడ మనం దేనిపైనైతే మనస్సును కేంద్రీకరిస్తామో, దేనిని మనం నిరంతరం అభిలషిస్తామో, దానిగా మనంతట మనం, నిలకడగా మారడం మనం గమనించగలం. కాబట్టి ఆ మార్పు చెందే క్రమంలో మన ఆలోచనా సరళిలో ఏ విధమైన లోటు చోటు చేసుకున్నా, జ్ఞాపకశక్తి సన్నగిల్లి సహకరించక పోయినా, మార్పు చెందడం మందగిస్తుంది, లేదా దాని ప్రక్రియ కొంత పతనావస్థకు దిగజారి, మనలను మన పూర్వ స్థితి దిశగా తిరోగమింప జేయడం జరుగుతుంది. ఇట్టి స్థితి, కనీసం మనం ఆకాంక్షించే లక్ష్యాన్ని తిరుగులేకుండా సుస్థిరంగా నిలుపుకోనంత వరకు కొనసాగు తుంది. మనం ఎప్పుడైతే మార్పు చెందాలనే ఆకాంక్షను పటిష్ట పరచుకొని, దాని ని మన సాధారణ అనుభవంలోకి తెచ్చుకున్నామో, దాని స్ఫురణ దానికదిగా నిలిచిపోతుంది. ఎందుకనగా అది మన స్వాభావిక సహజ చేతనగా రూపొందింది గనుక. ప్రాణం పోతూ జీవావరణాన్ని దాటుతున్న ఆపత్కార ఘడియలో అప్పటి మన చేతనాస్థితి యొక్క విశిష్టత స్పష్టంగా తెలుస్తుంది. కాని ఇది మరణశయ్యపై కలిగే స్ఫురణ కాదు, మన జీవన శైలికి వ్యతిరేకమైన లేక దానితో అసంపూర్ణంగా రూపొందించబడిన మరియు మన గత అంతరంగ స్థితియొక్క రక్షణ శక్తి కాదు. గీతలో ప్రవచించబడిన ఆలోచన జనామోదక మతపరమైన ఇష్టాయిష్టాలతో,

సౌలభ్యాలతో పొసగదు. ఒక క్రైస్తవుడు మరణించిన అనంతరం ఆ మతాచార్యుడు నిర్వర్తించే పాపవిమోచన ప్రక్రియ, తైలాభ్యంగనలాంటి విచిత్రమైన చర్యలు అజ్ఞాన భరితమైన అపవిత్ర జీవితాన్ని జ్ఞానస్ఫూర్తిగలదానిగా, పవిత్రమైనదిగా చేయజాలవు. ఆ విధంగానే పుణ్య క్షేత్రమగు బనారస్ (కాశి) లో గాని, పవిత్ర గంగానదిలోగాని, ముందు జాగ్రత్త చర్యగా, ఏర్పాటు చేసుకొన్న మరణం, ముక్తిని ప్రసాదించదు.

భౌతికంగా మరణం సంభవించే క్షణంలో 'దైవంగా, మారడం' అన్న దానిపై మనస్సు కేంద్రీకరించబడాలి — 'యామ్ స్మరన్ భావమ్ త్యజతి అంతే కాలేవరమ్' భౌతికంగా జీవిస్తున్నప్పుడే లోలోపల ఆ భావంలో అంతరాత్మ ఎదుగుతూ పోవాలి. 'సదా తద్ భావ భావితః' –- "కావున" గీతాచార్యుడు అంటాడు, "అన్ని వేళల నన్నే స్మరించు. యుద్ధం చెయ్యి, ఎందుకనగ నీ మనస్సు మరియు నీ బుద్ధి సర్వదా నాపై లగ్నమై, నాకే సమర్పించితే — 'మయి అర్పిత మనో బుద్ధిః' — తప్పక నన్నే చేరుతావు." ఎందుకనగా భగవంతుడినే సర్వదా తలుస్తూ, చేతనను ఆయనతో మమేకం గావించితే, ఒక స్థిరమైన నిరంతర యోగసాధనతో దైవం దరికి, ఆ పరమపురుషుడి దరికి చేరగలుగుతావు.

CWSA 19: 294-296

శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: సి.హెచ్. హర్షవర్ధన్

మానవాతీత శక్తిని నమ్మే ఆధ్యాత్మిక వేత్తలు దేని గురించైనా భయ భ్రాంతులైతే, ఉత్తమమైన నివారణోపాయం, దైవాన్ని స్మరించడం. అప్పుడిక ఆయన హస్తాల్లోనో లేక పాదాల వద్దనో ఒదిగి పోవాలి. ఆంత రికంగా, బాహ్యంగా లేక ఎక్కడనైనా జరిగే ప్రతి విషయాన్ని ఆయన బాధ్యతకే వదిలివేయాలి. వెంటనే భయం మటుమాయమై పోతుంది. ఆధ్యాత్మికవేత్తకు అదే నివారణోపాయం, అన్నింటికన్నా తేలికైన పద్ధతి. అయితే, ప్రతివారు ఆధ్యాత్మికవేత్తగా ఆనందంగా అనుభవించగల అను గ్రహం అందుకోవటానికి పాత్రులు గాలేరు.

CWM 5:318

శ్రీమాత

అనువాదం: సి.హెచ్. హర్షవర్ధన్

అసహజ గాఢ నిద్రస్థితి (కోమాలో) శ్రీమాత నామాన్ని పునశ్చరణ చేయడం

'కె' అనే వ్యక్తి చనిపోయాడు. అతనికి జరిగిన శస్త్రచికిత్స అసాధారణ స్థితిలో విచిత్రంగా విజయవంత మయింది. అది ఒక భయంకరమైన శస్త్రి చికిత్స, శరీరంలోని ఒక భాగాన్ని బయటకు తీసివేసేది. తరువాత నాలుగు రోజులవరకు బాగానే వున్నాడు. ఆ తరువాత పరిస్థితి తారుమారయింది.

మామూలుగా అట్టి సందర్భాలలో, శస్త్రచికిత్స చేసే సమయాల్లో చేసేటట్లుగా నేను ఎంతో సునిశితంగా నాశక్తిని అతనిపై ప్రసరింపజేసాను — అంతా సవ్యంగా ముగుస్తుందని. కొన్ని రోజుల క్రితం నేను జపం చేస్తున్నప్పుడు ఒక రకమైన ఆదేశం అందింది, స్పష్టమైన ఆదేశం — అతనిపై కేంద్రీకరించమని, తద్వారా అతన తన అంతరాత్మను గురించి సచేతనుడై శరీరాన్ని ఉత్తమ స్థితిలో వదిలివేయ గలుగుతాడని. ఇక నా ఏకాగ్రతను అద్భుతంగా పని చేయించాను. అతని అంతిమ దినాల్లో, సంపూర్ణ చేతన లేని స్థితిలో సైతం;... ఏకధాటిగా 'మా - మా- మా' అని జపించాడట.

నా ఏకాగ్రత క్రమంగా తీవ్రమయింది. మొన్న అది చాలా శక్తివంతంగా మారింది. నిన్న మధ్యాహ్నం 12.30 గంటలకు అది నన్ను అంతర్ముఖం గావించింది. అతను ఒక విధమైన నిద్రావస్థలో నా వద్దకు వచ్చాడు. అది స్పృహతో నున్న నిద్రావస్థ. నేను బిగ్గరగా 'ఓహ్, కే' అని కూడా అన్నాను.

ఆ స్థితి 15 నిమిషాలు కొనసాగింది. నేను పూర్తిగా అంతర్ముఖమై ఉన్నాను, అతనిని స్వీకరించే విధంగా.

The Mother Conversations with disciple May. 28, 1960

అనువాదం: సి. హెచ్ . హర్షవర్ధన్

"ఇహం" నుండి "పరం" లోనికి ప్రస్థానం

ఉన్నవారు, పోయినవారు:

మరణించడం విషాద భరితంగా మారిపోయింది. గత కొద్దిరోజులుగా నేను ఈ విషయం గమనిస్తూనే వున్నాను. ఒకటి రెండు రోజుల క్రితం ఒక రాత్రివేళ 'సూక్ష్మ భౌతిక' వాతావరణంలో నేను కొంతసేపు గడిపాను. ఆ వాతావరణంలో జీవించినవారు, మరణించినవారు అన్న తేడా లేకుండా కలసిమెలసి ఉండటం చూసాను. ఆ విభేదమే అక్కడ ఉన్నట్లు అనిపించలేదు. వీరు "జీవించియున్నారని వారు మరణించి యున్నారని " వేరు వేరుగా భావించలేము. అంతా కలసి మెల సే ఉన్నారు. కలసి భోజనం చేసారు. ఆడారు, పాడారు. అంతా స్పష్టంగా వెలుతు రులో జరిగినట్లే అనిపించింది. అక్కడ ఎంత ఆహ్లాదకరంగా వుందని! వారికి అదొక 'విరామం' లాగా తోచింది. 'మరణం' ఒక అచేతనావస్థగా వారు భావించారు అనిపించింది. కాని వారంతా సాధారణ చైతన్యం లోనే వున్నారు.

మరణించిన వారి యెడల జీవించియున్నవారి దృక్పథం

ఒకానొకప్పుడు 'మరణించాడు' అని నిర్ధారించిన ఒక వ్యక్తిని (అతడొక రాజు) స్మశాన వాటికకకు తీసుకొని వచ్చారు. అంతట్లో జోరున వర్షం ప్రారంభం అయింది. ఇక దహనానికి అవకాశం ఎలా వుంటుంది! అందువలన ఆ 'మృతదేహాన్ని' అక్కడే వదిలిపెట్టి, మరునాడు దహన సంస్కారం జరిపిద్దామని నిర్ణయించుకొని వెళ్ళి పోయారు. మర్నాడు వారు మరల అక్కడకు వచ్చేసరికి ఆ 'శవం' మాయం అయింది. ఎటుపోయిందో (మందహాసంతో)!

అక్కడితో కథ పరిసమాప్తం కాలేదు. అలా దాదాపు 30 సంవత్సరాలు గడిచిపోయాయి. ఆ తరువాత అంతర్థానమైన ఆ శవం ఒక సన్యాసి వేషంలో తిరిగి వచ్చాడు. (అంతకు ముందు ఆయన ఒక మహారాజు). జరిగింది ఏమిటంటే శ్మశానంలో పడివున్న ఆయనను కొందరు సన్యాసులు వారితో తీసుకొనివెళ్ళారు. కొంతకాలం ఆయన ఏకాంత వాసంలో గడిపి చివరకు తాను కూడా సన్యాసిగా మారిపోయాడు. మళ్ళీ ఎందుకు తిరిగి వచ్చాడో ఆ దేవునికే ఎఱుక! తన ఆస్తుల

మీద ఆశ నశించక అన్ని ఆధారాలతో సహా తిరిగి వచ్చాడు. ముమ్మూర్తులా అదే వ్యక్తి.

ఇలాంటి కథలు లెక్కలేనన్ని విన్నాను. చనిపోయిన వారు తిరిగివస్తే, ఎవరు స్వాగతిస్తారు. పోయినవారు పోయినట్లే అని భావిస్తాము. కర్మకాండ ఎంత త్వరగా అయితే అంతమంచిది! ఇది మన భావన!

జీవిస్తున్న వారికి మరణించిన వ్యక్తిపై ఉన్న జుగుప్సాభావం అజ్ఞానం వలన జనించినదే. ఎలాగైనా "సాగనంపాల్సిందే," "భరించడం దుర్లభం" అనుకోవడం వల్లనో, "వదిలించుకోవాలి త్వరగా" అనే అంతర్గత ప్రేరణ వలననో కూడా ఇలాంటి ఆలోచనలు వస్తాయి.

ఇక్కడ నా పిల్లలు కొంతమంది ఉన్నారు. పిల్లలు అంటే చిన్నపిల్లలు కాదనుకోండి. కాని వారు వాళ్ళ తల్లి దండ్రుల పోషణలో ఉన్నారు. వారి తల్లి దండ్రులు కూడా అంత పెద్ద వారేమీ కాదు. కాని విచిత్రంగా వారు మరణించినట్లు వారి పిల్లలు కల గన్నారట! ఆ సందర్భంలో వారి తల్లిదండ్రులు నిజంగానే చనిపోయి వుంటారని భావించి ఇలా అన్నారట. "మీరు మరణించారట కదా! మీకిక్కడ ఏంపని? అనవ సరంగా మమ్మల్ని ఖంగారు పెట్టకండి" అని బలవంతంగా వెనక్కు పంపించేశారట.

ఇట్లా ఉన్నది ఉన్నట్లుగా చెప్పినవారు బహు కొద్దిమందే. కాని ఈ వార్త అంతటా ప్రాకిపోయింది.

అసలు నిజం బైట పడాలంటే అనేక విషయాలలో కొంత మార్పు రావాలి గదా!

(*శ్రీమాత ఒక శిష్యునితో జరిపిన సంభాషణ* 10-8-1963)

"దహనానికి" తొందరపడ వద్దు

ఒక్కొక్కసారి మరణించారని భావించి, ప్రాణంతో ఉన్నవారిని కూడా దహనం చేసిన సందర్భాలు వున్నాయి. కొంచెం నిదానించండి, తొందరపడవద్దు. శరీరానికి చైతన్యం అనేది ఒకటి ఉంటుంది. అది ఉన్నంతకాలం దానికి జీవం ఉన్నట్లే. ఇది జీవ కణాల్లోని అంతర్భాగమే. అది భౌతిక మరణం తర్వాతకూడా సుమారు వారం రోజులు అంతర్గతంగా ఉంటుంది. అందుకనే దహనం చేస్తున్నప్పుడు కొన్ని దేహాలు అటూ ఇటూ కదులుతూ వుంటాయి. ఇది కేవలం యాంత్రికమే అని కొందరు

విశ్వసిస్తారు. కాని నాకు తెలిసినంత వరకు అది యాదృచ్ఛికం కాదు.

భౌతికచేతన నుండి బయటకు రావటం నాకు తెలుసును గనుక ఇది నాకు అవగతం అవుతుంది. చాలా కాలం క్రింద నేను మీ అందరు అనుకొనే అపస్మారక స్థితి కి వెళ్ళాను. అప్పుడు కూడా నేను జీవించి ఉన్నట్లే అనిపించింది. కాని స్థితి మాత్రం అచేతనమే. ఆ పరిస్థితి లోనూ నేను మాట్లాడుతూనే వున్నాను. చలనం కూడా వుంది. ఈ స్థితి నాకు కల్పించినది. 'ధియాను మహాశయుడు' అని నాకు గుర్తు. ఆ స్థితిలో ప్రాణం శరీరంలో లేదు. అయినా చలనమూ, మాట మాత్రం ఉన్నాయి.

ఒకనాటి సాయంత్రం నా శరీరంలో నుండి నా ప్రాణం పూర్తిగా బయటకు వచ్చింది. దేహం చల్లబడింది. ఇది సహజమే. కాని నాకు మాత్రం శరీరంలోనికి బైట ఉన్న గాలి నుండి ఏదో శక్తిని గ్రహిస్తునట్లు అనిపించింది. ఆ శక్తి ఎందులో నుండి వస్తున్నదో నాకు వివరంగా తెలియదు. నేను మాత్రం మాట్లాడుతూనే వున్నాను. మాటకూడా స్పష్టంగా వుంది. కాని బైటనుండి నన్ను నేను చూచుకుంటున్నట్లు భావన కలిగింది.

ఈ అనుభవాలను బట్టి దహన సంస్కారాన్ని నేను సమర్థించలేక పోతున్నాను. కాని ఈ దేశంలో భయంకర రోగాల బారిన పడి చనిపోయిన వారి విషయంలోనూ, అనారోగ్యకరమైన పరిసరాలు ఉండటం వలననూ వెంటనే దహనం చేయాలనే ఆలోచనలు రావటం సహజమే. ఇట్లాంటి భావాలు వేగంగా వ్యాప్తి చెంది దయ్యాలు, భూతాలు ఉన్నాయి అనే భయాలకు అవకాశం కల్పించాయి. ఇట్లాంటివి నలుగురిలో త్వరగా వ్యాప్తిస్తాయి. చనిపోయిన వారి విషయంలో ఇలాంటి భయాలు కలగటం సహజమే కదా! ఇట్లాంటి భావనలు వారి భయాందోళనలను దృఢపరుస్తాయి. ఈ విధమైన కార్యక్రమాలకు కారణం అవుతాయి.

ప్రపంచం అంతా కల్మష భూయిష్టంగా వుంది. ఐరోపా వాసులకన్నా భారతీయులు ప్రతి దానికి అతిగా స్పందిస్తారు. వారికి భౌతిక దృష్టి కన్నా ఆంతరంగిక భావనే ముఖ్యం. సున్నితంగా ఆలోచించిన కొద్దీ వారికి అంతా అపసవ్యంగానే కనిపిస్తుంది. బాగా భయపడిన వారిని ఆ భూతం బాగా పీడిస్తుంది.

అగ్ని ఇలాంటి శక్తులను బహిర్గతం చేస్తుందేమో! పరిస్థితిని మాత్రం భయానకం చేసింది.

(*శ్రీమాత ఒక శిష్యునితో సంభాషణ*, 28- 5- 1960)

చనిపోయిన వారి ఎడల గౌరవంతో, శ్రద్ధతో మెలగండి

మరణాన్ని మానవుడు విషాద హేతువుగా మార్చేశాడు. ఇది నా అనుభవంతో చెప్తున్నాను. ఇప్పటి అనుభవం కూడా అట్లానే అనిపిస్తున్నది. తాము గౌరవించి, ప్రేమించే వ్యక్తులలో ఎందరు ఇలాంటి నిర్దాక్షిణ్యానికి గురి ఔతున్నారో కదా! "చనిపోయారు" అనే భావన వారిచే అలా చేయిస్తున్నది. "మరణించారు" అనేది ఎంత చెడ్డ భావన!

మరణించినవారు నశించారనా?

"మరణించారు" అనబడినవారు ఖననం లేక దహనం చేయబడతారు. కొందరు అపస్మారక స్థితి ఉండగానే శవపేటికలో ఉంచబడ్డారు. అట్టి పరిస్థితిలో వారి చేతన సంపూర్ణంగానే ఉండే అవకాశం కూడా వున్నది. కాకపోతే, అచేతనంగా వుండటం వలననూ, మాట్లాడలేని స్థితిలో ఉండటం వలననూ అందరూ "మరణించాడు" అని నిర్ధారించుకున్నారు. ఆ నిర్ణయం వెంటనే జరిగి వుండవచ్చు. వాళ్ళు సచేతనంగా ఉన్న స్థితి బయటవారికి ఎలా తెలుస్తుంది? ఎవరైనా కొంతసేపు అచేతనంగా ఉంటే మరణించారు అనుకోవటం సహజమే కదా!కాని చనిపోయినవారు చైతన్యంతో లేనట్లు భావించకూడదు. ఆయన తన చుట్టూ ఉన్నవారిని గమనిస్తూనే వుంటాడు. రోదనలను గ్రహించగలడు. కొద్దో, గొప్పో, అంతర్ దృష్టి ఉన్నవాడయితే వారిలో కొంతమంది కొంత సంతోషంగా ఉన్నారని కూడా గ్రహించగలడు. తాను శవపేటికలో ఉన్నానని కూడా ఆయనకు తెలుస్తుంది. మూత బిగించి మేకులు కొడుతున్న సంగతి కూడా తెలుస్తుంది. అంతా అయిపోయిందనీ, ఇక ఖననం చేయటమే తరు వాయి అని కూడా తెలుస్తుంది. లేదా తనకు దహనసంస్కారం చేస్తారనియైనా తెలుస్తుంది ఇంత జరిగినా అతనిలోని చైతన్యం అతని దేహాన్ని వెంటనే విడిచి వెళ్ళదు.

ఈ తతంగం ఈ మధ్య కూడా నా అనుభవం లోనికి వచ్చింది. నా కళ్ళతో

నేను ప్రత్యక్షంగా చూశాను. నిన్న రాత్రో, మొన్నరాత్రో నేను సూక్ష్మ భౌతిక ప్రపంచంలో గడిపాను. ఆ ప్రపంచంలో జీవించినవారు మరణించినవారు అనే భేదం లేదు; అంతా కలిసి, మెలసి ఉన్నారు. వారికి ఆ తేడా లేనే లేదు. ఒక మాటలో చెప్పాలంటే నేను శ్రీమతి ఎమ్. గారిని వారి భౌతిక దేహంలో సంవత్సరానికి ఒకసారో, రెండుసార్లో చూచేదాన్ని. ఆ తర్వాత అనేక సంవత్సరాలుగా ఆమె నా స్మృతిపథంలో లేదు. ఆమె మరణించిన తరువాత ఆమె నాకు సూక్ష్మ భౌతికంలో కనబడుతూనే వుంది. అదే విధంగా వుంది. (శ్రీమాత చేతులతో సంజ్ఞ చేస్తారు.) అది జీవంతో ఉన్న నాటి శరీరమే. ఏ మార్పూ లేదు. నాకు ఏ ఇబ్బంది కలుగలేదు. స్థూలభౌతికము, సూక్ష్మ భౌతికము రెండూ ఒకటిగానే వున్నాయి. కలిసి మెలసి సంచరిస్తున్నాయి. నవ్వుతూ, త్రుళ్ళుతూ ఉన్నాయి కూడా. ఆ వాతావరణంలో నిశ్చలమైన, ఆహ్లాద కరమైన వెలుగు. ఇంకా వివరంగా చెప్పలేను. మరి "చనిపోయాడు". ప్రాణం పోయింది. అంటారేమిటి? దేహం ఒక రొట్టెముక్క అనుకున్నారో! అది సచేతనము. అదే సమయంలో అచేతనము కాని మనం దానిని వస్తువును చూచినట్లు చూస్తున్నాము. ఇటువంటి ధోరణి వీలయినంత త్వరలో మారాలి. ఆ భావన జుగుప్సాకరం. మన ఆనందానికి అది అడ్డువస్తుంది. ఆ వ్యక్తి మరణం వలన అతిగా దుఃఖించే వారు కూడా ఆ వ్యక్తి చనిపోయిన తర్వాత అతని మృత దేహాన్ని సమీపించటానికి కూడా ఇష్టపడరు. వారికి అది అంత అయిష్టంగా వుంటుంది.
శ్రీమాత ఒక శిష్యునితో సంభాషణలు: 12-10-1962

చనిపోయిన వారికి సాయపడటం

ప్రాణిక మానవులకు ప్రాణిక ప్రపంచంలో ప్రతికూల పరిస్థితులు ఎదురైనప్పుడు తాము మరొక మార్గాన్ని అన్వేషించటంలో ఆశ్చర్యం ఏమి ఉంటుంది? నిజమే, అందుకే ఇతర దేశాలన్నింటిలో కనీసం ఏడు రోజులు సంతాప దినాలుగా జరుపుకుంటారు. అయినవాళ్ళు అక్కడ చేరి చనిపోయిన వ్యక్తితో తమకు గల మధుర స్మృతులను నెమరు వేసుకుంటారు. వారిలో దుఃఖం గాని, మానసిక వైక్లవ్యం గాని కనిపించదు. అట్లా పరిస్థితి సానుకూలంగా వుంటే పోయిన ప్రాణికి అది దివ్వెలా దారి చూపుతుంది. నేను భౌతిక శరీరం గురించి కాదు, ప్రాణిక దేహం గురించి మాట్లాడుతున్నాను. భౌతిక శరీరం ఎలాగు సెలవు తీసుకుంటుంది గద!

ఏం చేయాలో దిక్కుతోచని ప్రాణిక దేహానికి తన బంధువుల ప్రేమాభిమానాలు చీకటిలో దారి చూపించే దివ్వెలా నడిపిస్తాయి. ఆ పరిస్థితిలో ప్రాణి తన పూర్తి ఆకారంతో (స్వరూప స్వభావాలతో) వారి మధ్య సూక్ష్మరూపంలో ప్రశాంతంగా వుండగలడు. వారు తన పరిస్థితిని అర్థం చేసుకోగల ప్రేమాస్పదులే గదా!

ఇందు మూలంగానే ఉత్తర క్రియలు, కర్మకాండ ప్రయోజనవంతం అవుతాయి. అట్లా కాకుంటే దీనికి అర్థం ఉండదు. కాని ఈ తతంగం ఎంత తగ్గించుకుంటే అంత మంచిది. మనలో మాట, కర్మ కాండ ఎక్కువైన కొద్ది అసలు విషయంనుండి మనసు దృష్టి మళ్ళు తుంది. ఏర్పాట్లు ఎలా జరుగుతున్నాయి, అనేది మనసును ఎక్కువ ఆక్రమించుకుంటుంది. ఏ వ్యక్తిని గురించి ఈ కార్యక్రమం తలపెట్టామో అది రెండవ ప్రాధాన్యతను సంతరించుకుంటుంది.!

కార్యక్రమంలో భాగంగా చేసే శరీరపు కదలికలు, యాంత్రిక మంత్రోచ్ఛారణ, అసలు ఉద్దేశ్యాన్ని మరుగున పడేస్తాయి.

CWM 4: 204-205

'మరణం' గురించిన సంతాపం అంత మంచిది కాదు. మరణం అంటే ఒక దేశంనుండి మరొక దేశానికి పోయే ప్రయాణం వంటిది. నిద్రలో మనం చేస్తున్నది కూడా అదే.

భవబంధాలు ఉన్నంతవరకూ ప్రాణి తన శరీరాన్ని అంత తేలికగా విడిచి పెట్టలేడు. కాని ఎప్పటికైనా వీటిని దాటాలి గదా? "తరించటం" అంటే అదే కదా. అదే భౌతికాన్ని దాటటం!

అసలు విషయం ఏమిటంటే "మరణం" అంటే కేవలం భౌతిక దేహాన్ని వదలటం మాత్రమే. జీవిని వదలటం కాదు. వ్యక్తిత్వానికి మరణం లేదు. మరో దేశానికి వెళ్లిన వారు మరణించినట్లు కాదు గదా! దుస్తులు మారినందు వలన వ్యక్తి మారడు గదా!

CWSA 28: 529

జరిగిన దానిని దైవశాసనంగా భావించి సంయమనం పాటించాలి. ఆత్మయొక్క మహాప్రస్థానానికి మరణం రాజమార్గమని తెలుసుకోవాలి. సాధరణ మానవులకు ఇది అంత మంచి భావనగా కనిపించపోవచ్చును. వారు వారి ఎదుట కనిపిస్తున్న ఆకారమే నిజమైనదని అనుకుంటారు. ఆధ్యాత్మికతను అన్వేషించే వారికి మాత్రం "మరణం" ఒక జీవితం నుండి మరొక జీవితం లోనికి దారితీసే మార్గంలా

కనిపిస్తుంది. వారి దృష్టిలో వెళ్ళిపోయిన వారంతా నిష్క్రమించేవారే గాని, మరణించేవారు కాదు. మీరు ఆ దృష్టితో చూడండి. దైనందిన విధిని దుఃఖంతో గాక, దివ్యజీవనానికి మార్గంలా భావించి ఆ అన్వేషణలో ముందుకు సాగండి. జరుగుతున్న వాటిని ఎవరూ ఆపలేరు.

మరణం తరువాత జీవుడు ప్రాణిక ప్రపంచాన్ని దాటటానికి కొంత సమయం పడతుంది. ఆ ప్రపంపంచంలో అది కొన్ని రోజులు ఉంటుంది.ఈ ప్రస్థానం మొదట్లో కొంత ప్రమాద భరితంగాను, బాధాకరంగానూ ఉన్నా, తరువాత క్రమంగా ప్రాపంచిక వాసనలను , భౌతిక కోశానికి వుండే సహజమైన కోరికలను వదిలించుకొని ఆత్మ క్రమ క్రమంగా పైపైకి పోతుంది. ప్రాణిక కవచం క్రమేణా విడిపోయి తొలగిపోతుంది. తనను పట్టుకొని వదలకుండా వ్రేలాడుతున్న కోరికలను కూడా విడిచి ఆత్మ ఆధ్యాత్మిక ప్రపంచంలో విశ్రమించటానికి పయనిస్తుంది. మళ్ళీ భూవాతావరణంలో జన్మించే అవకాశం వచ్చేదాకా అది అక్కడే ఉంటుంది.

సద్భావంతోకాని అతీంద్రియజ్ఞానంతో కాని అట్టి ఆత్మలకు మనం ఉప శాంతిని చేకూర్చగలం. అతిగా రోదిస్తున్నా, పాత స్మృతులను నెమరు వేసుకొని బాధపడుతూ నేవున్నా, మరణించిన వారి జీవాత్మను తిరోగమనం పట్టించటమే అవుతుంది. భౌతిక కోశం నుండి బహిర్గతం అయిన ఆత్మకు పరమాత్మను చేరటమే అంతిమ లక్ష్యం. ఇది గ్రహించి మనం సంయమనం పాటించాలి. ప్రశాంతంగా ఉండాలి.

శ్రీఅరవిందులు

శ్రీమాత శిష్యునితో సంభాషణ

నీ భార్య ఆకస్మిక మరణానంతరం నీవు ఎంత తల్లడిల్లి పోయావో నాకు అర్థం అయింది. కాని, నీవు సత్యాన్ని అన్వేషించే సాధకుడవు. నీ మనసును సాధారణ మానవ సంబంధాలకు అతీతంగా ఉంచుకోవాలి. విశాల దృక్పథంతో నీవు వీటిని తిలకించాలి. నీ భార్య మరణాన్ని అంధకార బంధుర దైహిక ప్రపంచంనుండి తేజో పుంజమైన ఆధ్యాత్మిక ఔన్నత్యంవైపు పయనించే ఆత్మ స్వరూపంగా నీవు భావించాలి. ఇట్టి ఆత్మ ప్రయాణం సాధారణ మానవులకు “దురదృష్టంగా” గోచరి

స్తుంది. అకాల మృత్యువుగాని, ఏదైనా దుర్ఘటన వలన గాని మరణించిన సందర్భాల్లో, జీవితం అంతా దుఃఖమయం అయ్యే మాట యదార్థం. అట్టి మరణం దురదృష్టకరమే, కాని ఈ బహిర్గత ప్రపంచం చాటున ఉన్న అసలు నిజాన్ని గ్రహించ గల వారికి అంతా పరిణామ క్రమంలో భాగంగానే అనిపిస్తుంది. ఇదంతా చీకటిని చీల్చుకొని కాంతి వైపుగా వెళ్ళే ప్రయాణమే అనిపిస్తుంది. ఈ ప్రస్థానంలో మొదట ఒడుదుడుకులు, ప్రమాదాలు, ఉండటం సహజమే. ఇన్ని మలుపులను దాటితే గాని ఆత్మ వెలుగును చేరుకోలేదు. దైవనిర్ణయం ఎలా ఉన్నా అదంతా మన మంచికే. నీ భార్యయొక్క ఆత్మ రెండు స్థితులకు మధ్య ఉన్న అడ్డంకిని దాటి నిరవధికమైన దివ్యత్వం వైపుగా వెళ్ళే ప్రయత్నంలో ఉన్నదని భావించి, సంయమనంతో, ప్రశాంతతో, దైవ సహాయాన్ని హృదయపూర్వకముగా అర్థించు. ఎక్కువ కాలం విలపించటం వలన ఆమె ప్రయాణానికి కొంత అవరోధం ఏర్పడ వచ్చు. జరిగిన నష్టాన్ని తలచుకొని కుమిలి పోవద్దు. ఆమెకు కలగబోయే ఆధ్యాత్మిక శ్రేయస్సు గురించి మాత్రమే యోచించు.

శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: కె. ఆర్. ఎల్. నరసింహారావు

మరణానంతరం ఏమి జరుగుతుంది

దేహమే నీ దుర్గం, నీ ఆశ్రయం

మానవజీవి భౌతిక దేహంలోనే హాయిగా, సురక్షితంగా నుంటాడు. దేహమే అతనికి రక్షణ. శరీరాలపట్ల తృణీకారభావం గలవారు కొందరుంటారు. మరణానంతరం శరీరాలు లేనపుడు పరిస్థితులు తేలిక అవుతాయని, మెరుగుపడతాయని వారనుకుంటారు. కాని వాస్తవానికి శరీరం నీ కోట, నీ ఆశ్రయం. నీవు అందులో వసించి యున్నప్పుడు నీపై ప్రపంచమందున్న ప్రతికూల శక్తులకు ప్రత్యక్షంగా నీపై పట్టు సాధించటం కష్టతరమౌతుంది. భయానకమైన కలలంటే ఏమిటి? అవి ప్రాణిక క్షేత్రంలో నీవు దాడి సల్పటం వంటివి. భయానకమైన స్వాప్నిక స్థితిలో చిక్కుకొని వున్నప్పుడు నీవు మొట్టమొదట చేయ యత్నించేదేమిటి? వెంటనే నీ దైహిక స్థితిలోకి చేరటం.

నీ స్వాప్నిక భ్రాంతిని విదిల్చుకొని సహజసాధారణ భౌతిక చేతనలోకి చేరుకుంటావు. కానీ ప్రాణిక శక్తుల ప్రాబల్యం వున్న లోకంలో నీవొక అజ్ఞాత వ్యక్తివి. అది ఒక దిశా నిర్దేశం చేయబడని సముద్రం. ఆ సముద్రంలో దిక్సూచిగాని ,చుక్కానిగాని నీ వద్ద లేదు. ఎలా వెళ్ళాలో ఎటువెళ్ళాలో నీకు తెలియదు. అడుగడుగున చేయవలసిన దానిని పూర్తిగా వ్యతిరేకమైనది చేస్తావు. మొత్తానికి ఏదో ప్రదేశానికిచేరుతావు. అక్కడి జీవులు నిన్ను చుట్టుముట్టి నీవద్దనున్న దానిని చేతనైనంతగా కొల్లగొట్టి, వారికి ఒక ఆహారంగా, ఒక ఎరగా చేసుకుంటారు. నీలో నుండి ప్రకాశవంతమైన వెలుగు, శక్తి ప్రసరించకపోతే అక్కడ చలినుండి, శీతల వాతావరణం నుండి కాపాడగల కోటు లేనట్లుగా, ఆశ్రయమిచ్చే గృహం లేనట్లుగా, కనీసం నీ దేహాన్ని కప్పి వుంచే చర్మం కూడా లేనట్లుగా, నీలోని నరాలు సైతం రక్షణ కోల్పోయి బహిర్గతమై అశరీరుడిగా నీవక్కడ తిరుగాడుతావు. "ఈ శరీరంలో ఎంత అసౌఖ్యంగా నున్నాను," అనే వారున్నారు. వారు మరణాన్ని తప్పించుకోవాలని భావిస్తారు. కాని మరణా నంతరం కూడా నీకు అవే ప్రాణిక పరిసరాలుంటాయి. ఈ జీవితం దుఃఖభాజనం కావటానికి కారణమైన అవే శక్తులు వుంటాయి. నీ దేహం కరిగి మాయమవడంతో నీవు ప్రాణిక ప్రపంచపు బయలు ప్రదేశాలలోకి బలవంతంగా త్రోయబడతావు. అటుపైన నీకు రక్షణ అంటూ వుండదు. ఆశ్రయం పొందటానికి భౌతికదేహం ఉండదు.
CWM 3: 47

మృత్యు క్షేత్రం

ఒక వ్యక్తి శరీరత్యాగం చేసిన క్షణంలో, అతి భౌతికమైన ప్రాణిక క్షేత్రం లోని ఒక భాగం లోనికి త్రోయ బడతాడు. అదే మృత్యు క్షేత్రం. అతడి జీవితంలోని ఏ భాగమైతే సాధారణంగా అత్యంత చైతన్యవంతమై ఉంటుందో, అది అతడు మరణించే క్షణాన అక్కడ ఆవిష్కృత మవుతుంది. ఆ క్షేత్రం భౌతికమైన ప్రాణిక లోకం, కటిక చీకటిమయమై ఉంటుంది; కోరికలు హానికారకమగు సంకల్పాలకు కేంద్రం. ఇవి పాంచభౌతిక లక్షణాలు. ప్రకృతి పరిణామాలు ఏ విధంగా నైతే ఎడతెగకుండా నిరంతరం కొనసాగవో ఈ లక్షణాలు కూడా స్థిరంగా నిలువవు. అవి వస్తూ పోతూ వుంటాయి, మానవ జీవుల అవశేషాలను భుజించే క్షుద్ర జీవులలాంటివి. అందువలన మృత్యువు సంభవించిన క్షణాన, ఆ తాకిడికి అదరకుండా చనిపోయేవారు అతి

కొద్దిమంది మాత్రమే. వారు చేతనా స్థితిలోనే, పూర్తిగా మృత్యువును గురించిన ఎరుక కలిగి వెళ్ళిపోతారు. అటువంటివారు ఎక్కువగా నుండరు — సాధారణంగా అది ఒక ప్రమాదం, ఆఖరి ప్రమాదం. మరణమనే తాకిడి తగలగానే విరుద్ధ లక్షణాలు పైకి పోయే ప్రాణంపై ఆకస్మాత్తుగా దాడి సల్పి భక్షిస్తాయి. వ్యక్తి సజీవుడిగా నున్నంతకాలం అవి అతన్ని తాక లేవు. ఎందుకనగా మీకందరికి భయానక స్వప్నం యొక్క అనుభవం వుంది. దానిలో పరిస్థితి ప్రమాదభరిత మైనదనే అనుభూతి కలగగానే నీవు వెంటనే మేల్కొంటావు — నీవు నీ దేహం లోకి తిరిగి ప్రవేశిస్తావు. ఎందుకనగా దేహమే నీకు రక్షణ నిస్తుంది. దేహంతో నున్నప్పుడు అవి నీకే హాని చేయలేవు. కానీ నీవు పూర్తిగా దేహంనుండి బయట నున్నప్పుడు (నేను ఇదివరలో చెప్పినటువంటి ఈ బంధం కూడా నీవు దేహం బయట నున్నప్పుడు కొంత మేరకు రక్షణగా నుంటుంది.) కానీ ఈ బంధాలు తెగిపోయి నీవు ప్రత్యేక పరిస్థితులను లాభసాటిగా మలచుకుంటే తప్ప..... ఉదాహరణకు ఒక వ్యక్తి బాగా సజీవులైవున్న ఇతరులతో గాఢంగా ప్రేమించబడినప్పుడు — అనగా అతనిని ప్రేమించేవారు ఆ క్షణంలో వారి ధ్యాసను, ప్రేమను మరణించిన వ్యక్తిపై ఏకాగ్ర పరచినట్లయితే, ఆ వ్యక్తి అందులో ఆశ్రయం పొందుతాడు. ఇది అతనిని ఆ ప్రతికూల శక్తుల నుండి పూర్తిగా రక్షిస్తుంది. కానీ ఎవరైతే ఎవ్వరి యొక్క ప్రత్యేక ఆదరాభిమానాలను పొందలేరో — అతను హాని కలిగించిన వారు ఎవరైతే అతనిని ప్రేమించరో లేక పూర్తిగా స్మృతి తప్పినవారో అతని చుట్టూ ఉన్నట్లయితే — వారు ఈ ప్రతికూల శక్తులకు ఎరగా వేయ బడతారు. అది నిజంగా భరించ కష్టతరమైన అనుభవం.

అయితే ఇది సర్వ సాధారణంగా జరిగే పద్ధతి. ఇక ఇప్పుడు ఇక్కడి పరిస్థితులను అధిగమించటానికి మార్గాలుంటాయి, రక్షితమార్గాలు: అవి ప్రాణిక ప్రపంచంలో ఇట్టి ఆపదలనుండి గట్టెక్కడానికి ఏర్పాచు గావించబడినవి. దేహత్యాగం చేసిన వారిని స్వాగతించి, వారికి ఆశ్రయం, రక్షణ నిచ్చే వాతావరణంగల మండలా లున్నాయి. అన్ని రకాల ఇతర పరిస్థితులు నెలకొని వున్నాయి. నేనిప్పుడు చెప్పింది మరణించినవారి సహజమైన స్థితి, సాధారణ మానవ జీవులది. కానీ కొంత ఉన్నత స్థాయికి చెందిన మానవజాతి విషయంలో ఈ పరిస్థితులు వేరుగా నుంటాయి. జీవిలో ఒక ప్రత్యేకమైన, ఉన్నత స్తరానికి చెందిన అభ్యుదయ స్థితి ఏర్పడివుంటే

తప్పు సాధారణంగా జరిగే పద్దతే నిలిచి వుంటుంది.

CWM 6: 55-56

మరణానంతరం మన అస్తిత్వ స్థితి

మరణానంతరం మన అస్తిత్వ స్థితి ఎలాగుంటుంది అనేది చాలావరకు వ్యక్తి జీవించి వున్నప్పుడు అతని ప్రాణికం మార్పు చెందిందా లేదా అనే దానిపై ఆధారపడి వుంటుంది. ఒక వేళ నీవు కేవలం ఒక కలగాపులగంగా నున్న మానసిక ప్రేరణల మిశ్రమంగా నున్న వాడివైతే మరణించే సమయాన, ఎప్పుడైతే చైతన్యం పూర్వరంగం లోకి వెనక్కు మళ్ళుతుందో, నీలోని వేర్వేరు వ్యక్తిత్వ లక్షణాలు చెల్లా చెదరై వాటికి సరిపడ్డ పరిసరాలను వెతుక్కొనడానికి తొందర పడతాయి. వాటిలోని ఒక భాగం దానికి ఆకర్షితుడైన మరొక వ్యక్తిలోనికి ప్రవేశించ వచ్చు. మరొక భాగం ఒక జంతువులో సైతం ప్రవేశించ వచ్చు. ఏ భాగమైతే దైవ సన్నిధి ప్రభావానికి లోనై వుండిందో అది కేంద్ర చైత్య పురుష సత్తాతో జతగూడి వుండిపోతుంది. కానీ నీవు పరిణామక్రమంయొక్క గమ్యాన్ని చేరుకోవాలనే దృఢమైన నిశ్చయం కలవాడిగా పూర్తిగా సంస్కరించ బడిన ఏకైక ప్రత్యేక వ్యక్తిత్వం గలవాడిగా మార్పు చెందినట్లయితే, అప్పుడు మరణానంతరం కూడా చైతన్యం కలిగి వుండి దానిని అవిచ్ఛిన్నంగా కాపాడుకుంటావు....

మనుషులందరు వారి శరీరాలు క్షయమొందిన తరువాత వారి వ్యక్తిగత ప్రత్యేకతలను నిలుపుకొని వుంటారా అనే విషయం తెలుసుకోవాలని నీ కోరిక. మంచిది. అది ఇదమిద్ధంగా చెప్పలేము. సామాన్య జన సమూహాలకు చెందిన మనుషులు వారి దేహాలతో ఎంతగా సన్నిహితమైన ఐక్యత కలిగి వుంటారంటే, వారి భౌతిక శరీరం శిథిలం కాగానే వారిదైనదేదీ బ్రతికి యుండదు. అనగా ఏదీ సంపూర్ణంగా సజీవమై యుండదని కాదు. ప్రాణికము, మానసికము అయిన పదార్థం యెప్పటికీ నిలిచి వుంటుంది. కానీ అది భౌతికమైన వ్యక్తిత్వంతో సమ మైనదిగా నుండదు. ఏది జీవించి వుంటుందో అది బాహ్య వ్యక్తిత్వంయొక్క స్పష్టమైన ముద్ర కలిగి వుండదు. అందుకు కారణం బాహ్య వ్యక్తిత్వం ప్రేరణలు మరియు కోరికల కలగూరగంపలా నుండుటతో తృప్తి పడుతుంది. దైహిక కర్మలు ఒకదానితో నొకటి అనుబంధమై, సమన్వయం చెందడంతో ఏర్పడిన తాత్కాలిక శరీర అంగాల

ఐక్యత అది. ఈ కర్మలు ఎప్పుడు ఆగిపోతాయో, అప్పుడు ఈ మిధ్యా ఐక్యత సహజంగా అంతమొందుతుంది. వివిధ భాగాలపై ఒక మానసిక మైన క్రమశిక్షణ విధించబడి అవన్నీ ఒక సమిష్టి మానసిక లక్ష్యసాధనకు ఉపయుక్తం కాబడినప్పుడు మాత్రమే తన ప్రాపంచిక జీవిత జ్ఞాపకాలను నిలుపుకో గలుగుటతో చేతనా పూర్వకంగా, సజీవంగా కొనసాగే ఒక లాంటి యదార్థమైన వ్యక్తిత్వం కొనసాగ గలదు. కళాకారుడు, వేదాంతి లాంటి వ్యక్తులు ఎవరైతే వారి ప్రాణిక అస్తిత్వాన్ని వ్యవస్థీకరించి, ఒక ప్రత్యేకతను ఆపాదించి కొంతమేరకు మారేటట్లు చేయగలిగారో వారు జీవించి వుంటారనవచ్చు. ఎందుకనగా వారు వారి బాహ్య చేతనలోకి క్రమానుసారంగా అస్తిత్వాన్ని ప్రధానమైన దైవసంకల్పానికి అనుకూలమైన విధంగా తయారు చేయాలనే లక్ష్యం పెట్టుకొన్నవారు, మరియు స్వాభావికంగా అమరమైన చైత్యపురుష వాస్తవికతను కొంత ఛాయామాత్రంగానైనా తీసుకు రాగలిగిన వారు.

CWM 3: 144-46

మరణానంతరం ప్రాణిక అస్తిత్వం ఏమవుతుంది?

ప్ర: మరణానంతరం ప్రాణిక అస్తిత్వం ఏమవుతుంది?

స: అది కరిగిపోతుంది. వేరొక విధంగా జరగడం చాలా అరుదు. ఒకవేళ నీవు ప్రగాఢమైన మనో భావన కలిగి వున్నట్లయితే, తీవ్రమైన మానసిక ప్రేరణచే నీలో అభిప్రాయ బేధాలు ఏర్పడి వుంటే, ప్రాణిక అస్తిత్వం ముక్కలై పోయేది. ఆవిరిగా ఎగిసిపోయే బదులు, ద్రవంగా ఇంకిపోయే బదులు, చిన్న చిన్న ముక్కలుగా విడిపోయేది. ఈ ప్రాణిక పదార్థం యొక్క ప్రతి ఒక్క ముక్క దాని యొక్క ప్రధాన భావన, ప్రధాన కోరిక, ప్రధాన ప్రేరణ చుట్టూ కూడబెట్టబడి చిన్న చిన్న అస్తిత్వాలుగా ఏర్పడతాయి. వాటికి మానవాకారము ఉండదు, కానీ కొన్నిసార్లు ఒక అనిశ్చితమైన ఆకారం ధరిస్తాయి. కొన్ని మార్లు అంతకు ముందు అవి ఏ శరీరానికి చెంది వుండినవో దానిని బోలిన వాటిగా ఉంటాయి. ఇతర సమయాల్లో అవి ఏ కోరికకు ప్రతీకలుగా నున్నాయో దానిని వ్యక్తపరచే ఆ కారాన్ని ధరిస్తాయి. సహజంగానే వాటి కోరికనో లేక మానసిక ప్రేరణనో తృప్తి పరచడం వాటి ఏకైక లక్ష్యమై వుంటుంది. వాటి స్వయం తృప్తిని సాధించ గలిగే మార్గాలకై ప్రతిచోటా అన్వేషిస్తాయి.

ఉదాహరణకు, ఒక లోభికి తన సంపదపై గల తీవ్ర కామనను తీసుకుందాం.

అతను మరణిస్తాడు. అతని ప్రాణిక అస్తిత్వం అంతరిస్తుంది. కానీ సంపదపై అతనికున్న తీవ్ర కామన సజీవమై నిలిచి వుంటుంది.అది తనంతట తాను తన చుట్టూ ఒక సజీవమైన, సచేతనమైన అస్తిత్వాన్ని ఏర్పరచుకొనడానికై అవసరమైన కొన్ని మూల పదార్థాలను సమకూర్చుకుంటుంది. ఈ వ్యక్తి తన జీవిత కాలంలో ఒక నిధినిక్షేపాన్ని ఎక్కడనైనా దాచివుంచి నట్లయితే ఆ అస్తిత్వం అచ్చటికి చేరి ఆ నిక్షేపమున్న స్థానంపైన తనను తాను నిలుపుకుంటుంది — దానిని రక్షించుకొనుటకు ఇతరులు దాని దరికి రాకుండా కాపాడుటకు అన్నట్లుగా.... చిన్నచిన్న అస్తిత్వాలు కూడా చాలా వున్నాయి. అవి పూర్తిగా ప్రతికూలమైనవి, దౌర్భాగ్యమైన లైంగిక వాంఛ నుండి అవి ఉత్పత్తి అవుతాయి. ఈ వాంఛ (దానికనుగుణంగా నున్న అస్తిత్వాలతో పాటు)మరణించే సమయాన అంతరించక పోయినట్లయితే. అది దాని ఉనికిని కొనసాగిస్తూ, సున్నిత మనస్సు లుండేటటువంటి వాతావరణంలో వారిని ప్రేరేపించటా నికి ఉత్సాహపరచడానికి చేరుతాయి. సంభోగక్రియ జరుగుతున్న సమయంలో ఉత్పన్నమయ్యే ప్రాణిక శక్తిని స్వాహా చేస్తాయి. సాధ్యమైనంత పోషకాహారాన్ని రాబట్టుకోవడం సహజంగా వాటి కుండే ఏకైక లక్ష్యం. ఇటువంటి అనేక జీవుల వలయంలో చిక్కుబడిన వారిని నేను చూచాను. ఇది యదార్థమైన విషయం....
CWM 4:191- 92

ప్రత్యేక సందర్భాలు

ఒక వ్యక్తి తన జీవిత కాలమంతా యోగానుష్టానం చేసి, ప్రాణికాన్ని, మనస్సును చైత్యపురుష సత్తా చుట్టూ ప్రత్యేకంగా కేంద్రీకరించుటకు శ్రద్ధ వహించితే మాత్రమే నిలువగలుగుతాడు. ఇది లక్ష సందర్భాలలో ఒకసారి జరుగుతుంది, ఒక అసాధారణ సంఘటనలా. తన మేధాశక్తితో గణనీయంగా శ్రమించి, తన మెదడును వ్యవస్థీకరించుటకు ప్రయత్నం చేసిన ఒక వేదాంతి లేక ఒక రచయిత విషయం తీసుకుందాం. అట్టి వారి విషయంలో అది నిలిచి వుంటుంది, కానీ కేవలం ఒక ఆలోచించగల సమర్థతగా తప్ప మరింకే విధంగాను కాదు. మరణించిన తరువాత కొనసాగే ఆలోచనా శక్తులు ఉన్నాయి. సహజంగా అవి ప్రకటిత మవడానికి వేరొక శరీరం యొక్క మెదడును వెతుక్కొనే ప్రయత్నం చేస్తాయి. ఈ విధంగా ఒక గొప్ప ఆలోచనాపరుడి మెదడు తనంతట తాను వేరొక మెదడుతో ఏకమై తనను తాను వ్యక్తపరచుకోవచ్చు.

జీవితమంతా తన బాహ్య అస్తిత్వాన్ని సంగీతానికై మంచి ఉపకరణంగా వాడిన ఒక గొప్ప సంగీత విద్వాంసుడి సంగతిని ప్రాణికపరమైన దృష్టితో పరిశీలిద్దాం. అతడు తన శరీరంలోని ఈ ప్రాణికశక్తిని సంగీతం ఆలపించడానికి అనువుగా మలచుకున్నాడు. సరే, అప్పుడు ఉదాహరణకు అతని చేతులు సంగీతవాయిద్యంపై వాయించడానికి ఎంత ప్రత్యేక నైపుణ్యతను అలవరచుకొన్నాయంటే, మరణానంతరం సైతం అవి ఆ విధంగానే, అదే నేర్పుతో, గత స్థాయికి సమానమగు రీతిలో, సూక్ష్మరూపంలో కొనసాగ గలవు. ప్రాణిక ప్రపంచంలో చలామణి అవుతూ, సమానమైన నైపుణ్యతలు గల వ్యక్తులచే ఆకర్షింపబడి వారితో ఏకమవడానికి ప్రయత్నిస్తాయి. తగినంత ఇంద్రియ జ్ఞానం, గ్రహణశక్తిగల వ్యక్తి ఈ చేతనలతో ఏకం కాగలిగి అద్భుతమైన పనులను నెరవేర్చగలడు, ఈ చేతులకున్న గత జీవిత ప్రత్యేక నైపుణ్యతలతో రాణించగలడు.

CWM 4:195- 96

ప్రతిభాగం దానిదైన లోకంలోకి చెదిరిపోతుంది

నీవు కోరికలతో, ఉద్రేకాలతో, ప్రేరణలతో నిండిన జీవితం గడుపుతున్నావనుకుందాం. నీవు గడుపుతున్న జీవితంలో నీ ప్రాణిక సత్తా ప్రబలమై వున్నదన్నమాట. కానీ నీవు ఒక ఆధ్యాత్మిక స్ఫూర్తి కలిగి, గొప్ప సత్సంకల్పంతో పనులను మంచిగా మరియు నిస్వార్థతతో నిర్వహించాలనే కోరిక కలిగి, అభివృద్ధి చెందాలనే సంకల్పంతో, జీవితం గడిపితే, నీలో చైత్యపురుష సత్తా ప్రబలమై వున్నదనవచ్చు. అట్టి స్థితిలో నీవు నీ శరీరం నుండి వెడలిపోయే సమయ మాసన్న మైనప్పుడు, ఈ సత్తాలన్నీ చెదిరిపోవడం మొదలవుతుంది. నీవు చాలా అభ్యున్నతి బడసిన యోగివై, నీ అస్తిత్వాన్ని దైవిక కేంద్రంతో ఏకంగావించి దాని చుట్టూ కేంద్రీకరించగలిగినప్పుడు మాత్రమే ఈ అస్తిత్వాలు కలసికట్టుగా నిలుస్తాయి. నిన్ను నీవు ఏ విధంగా ఏకీకృతం గావించుకోవాలో తెలియకపోతే, మరణించే సమయంలో అదంతా చెదిరిపోతుంది. ప్రతి ఒక్కటి దాని క్షేత్రానికి తిరిగి వెళ్ళిపోతుంది. ఉదాహరణకు, ప్రాణికసత్తాకు సంబంధించినంత వరకు నీకున్న కోరికలన్నీ పరస్పరం వేరుపడి ఒక్కొక్కటి స్వతంత్రంగా తాను సాధించుకో దలచిన దాని సాఫల్యతకోసం దాని స్వంత క్షేత్రం దిశగా పరుగులు తీస్తాయి. ఎందుకనగా వాటిని కలిసికట్టుగా నుంచడానికి భౌతిక

సత్తా ఇకపై ఉండదు గనుక. కానీ నీవు నీ చేతనను చైత్యపురుష చేతనతో ఏకం గావించి ఉన్నట్లయితే, నీవు మరణించినప్పుడు నీవు నీ చైత్యపురుష సత్తా యొక్క ఎరుక కలిగి వుంటావు. ఇక ఈ చైత్యపురుషసత్తా దాని ప్రపంచం ఏదైతే దివ్యాను గ్రహము, దివ్యానందము, శాంతియుతము, అలజడిలేనిది, వృద్ధి చెందు జ్ఞానదీప్త మైనదో, దానికి తిరిగి చేరుతుంది. కాబట్టి, దానిని నీవు స్వర్గమని పిలువదలిస్తే, మంచిదే. ఎందుకనగా నిజంగా నీవు నీ చైత్యపురుష సత్తాతో తాదాత్మ్యం చెందినంత మేరకు దాని ఎరుక కలిగి వుంటావు, దానితో ఏకమై వుంటావు. అది అమరమైనది. అమరమైన దాని క్షేత్రానికి సంపూర్ణమైన ఆనందమయ జీవితాన్ని లేక విశ్రాంతిని అనుభవించడానికి వెళ్ళిపోతుంది. నీవు దానిని స్వర్గమని పిలువ దలిస్తే, స్వర్గమని పిలువు. నీవు మంచిగా నుంటే, నీవు నీ మానసిక చేతన గురించిన ఎరుకను కలిగి, దానిలో జీవించ గలిగితే, మంచిదే. ఎందుకనగా నీ శరీరం మృత్యువాత పడగానే నీవు నీ చైత్యపురుష సత్తాతో కూడి ఒక పరమానందమయ స్థితిలో విశ్రాంతి నొందడానికి చైత్యపురుష లోకానికి చేరుతావు. కానీ నీవు నీ ప్రాణిక చేతనలో, దాని ప్రేరణలతో ప్రభావితుడవై జీవించి వుంటే గనక, ప్రతి ఒక్క ప్రేరణ తనంతటతాను ఎక్కడో ఒక చోట సాఫల్యతను పొందటానికి ప్రయత్నిస్తుంది.... ఆకృతికి ఒక ఆత్మశక్తి వుంటుంది: అలాగే నీ ఆకృతికి కూడా ఒక ఆత్మశక్తి వున్నది. మరణించిన తదుపరి ఏడు దినములవరకు అది కొనసాగుతుంది. వైద్యులు నీవు చనిపోయావని ప్రకటిస్తారు, కానీ నీ ఆకృతి యొక్క ఆత్మశక్తి జీవించివుంటుంది. జీవించి యుండటమే కాక అనేక సందర్భాలలో చేతన కలిగి వుంటుంది కూడా. కానీ అది ఏడు లేక ఎనిమిది రోజుల పర్యంతం నిలిచి వుంటుంది. అటుపిమ్మట అంతరిస్తుంది. నేను యోగుల విషయం ప్రస్తావించడం లేదు; సామాన్య మానవుల గురించి చెపుతున్నాను. యోగుల విషయంలో ఈ నియమాలు వర్తించవు. అది పూర్తిగా వేరే విధంగా వుంటుంది. వారి ప్రపంచం వేరుగా ఉంటుంది. నేను నీతో ప్రస్తావిస్తున్నది సాధారణ జీవనం గడుపుతున్న సామాన్య మానవుల గురించి. వీరి విషయంలో అది ఆ మాదిరిగా నుంటుంది.

మాంత్రికుల మరియు ఇంద్రజాలికుల మరణానంతర స్థితి

మధురమాతా, అతీంద్రియ శక్తులను వారి కార్యార్థం వినియోగించే మాంత్రికులు

వారి మరణానంతరం చాలా బాధలు పడతారని విన్నాను. అది నిజమేనా?

మరణానంతరం వారు బాధపడతారో లేక వారి చైతన్యం కోల్పోతారో నాకు తెలియదు. ఏమైనప్పటికీ వారు ప్రశాంతంగా లేక సుఖంగా ఉండ లేరనేది మాత్రం వాస్తవం. ఎందుకనగా ఆధ్యాత్మిక దృష్టిలో అట్టి స్థితి వారికి తప్పదు. అతీంద్రియ శక్తులు లభ్యమయ్యేది అంతరంగంగా క్రమశిక్షణ పాటించడం తోను, సర్వం దైవార్పణం గావించడం తోను. అయితే నీ అభిలాష. నీ క్రమశిక్షణ, నీ దైవార్పణతో ఒక ప్రగాఢమైన కోరిక జత గూడితే, అనగా శక్తులు సమకూరాలనే ఉద్దేశం తోడయితే, శక్తులు సమకూరినప్పటికీ అది దాదాపుగా ఒక శాపంలా పరిణమిస్తుంది. సాధారణంగా అవి నీకు లభ్యం కావు, కానీ వాటిని బోలిన దేదో ఒక ప్రాణిక పరమైనది నీకు లభ్యమవుతుంది. అది నీపై ప్రతికూల ప్రభావాలను చూపుతుంది. దానితో నిన్ను వాడుకోవాలనే ఉద్దేశంతో నీకు శక్తులను సమకూర్చిన వాటి ఆధిపత్యానికి లోనవుతావు. అవి చేయగోరిన పనులను చేయడానికి అవి సృష్టించ దలచిన అరాచకాన్ని నీతో చేయించడానికి, నిన్ను వాడుకుంటాయి. వాటికవసరమైన మేరకు నీవు ఉపయోగపడ్డావని, ఇకపై నీతో పనిలేదని తెలియగానే, మరో తలంపు లేకుండా, నిన్ను కూలుస్తాయి. బహుశా నిన్ను శారీరకంగా కూల్చలేవు. ఎందుకనగా ఎల్లవేళలా అలా చేయగల శక్తి వాటికి ఉండదు. కానీ నిన్ను మానసికంగా, ప్రాణికంగా మరియు నీలో చైతన్యాన్ని నాశనం చేస్తాయి. అటు తరువాత నీవు ఎందుకు పనికి రాని వాడవవుతావు మరణోన్ముఖుడవు అగునంతవరకు. మరణానంతరం నీవు పూర్తిగా వాటి ప్రభావంలో నున్నందువలన మొట్టమొదట అవి నిన్ను కబళించి వేస్తాయి, ఎందుకనగా అవి మనుషులను వాడుకొనే విధానం ఆ విధంగా నుంటుంది గనుక, వారిని స్వాహా చేయడం. కాబట్టి అది అంతగా ఆనందం గొలిపే అనుభవం కానేరదు. అది చాలా చాలా అత్యంత ప్రమాదకరమైన ఆట.

కానీ, అంతటా, అన్ని ప్రబోధాలలో, అన్ని శిక్షణలలో, అన్ని కాలాలలో అదే విషయం పునరావృతం కాబడింది. వ్యక్తి ఎప్పటికీ, అత్యాశను, స్వార్థ ప్రయోజనాన్ని సాధనతో ముడి వేయకూడదు, లేకపోతే అతను కష్టాలను కొని తెచ్చుకున్నట్టే. ఆ విధంగా ఇది కేవలం ప్రత్యేకమైన సందర్భం మాత్రమే కాదు. ఈ విధమైన సందర్భాలన్నింటిలో ప్రాణాంతకమైన పర్యవసానాలు కలుగుతాయి.

CWM 7:260-261

స్వర్గం - నరకం

స్వర్గం నరకం రెండూ ఒకేసారి వాస్తవము, అవాస్తవము అనవచ్చు. రెండింటికీ ఉనికి వున్నది, లేదు. మానవ ఆలోచనా విధానం సృజనాత్మకమైనది. అది మానసిక, ప్రాణిక, సూక్ష్మభౌతిక పదార్థానికి శాశ్వతమైన రూపకల్పన గావిస్తుంది. ఈ రూపాలు కల్పితాలే గాని వాస్తవాలు కావు. కానీ, వాటికి ఊహాకల్పన చేసినవారికి, అంతకు మించి వాటిపై నమ్మకమున్నవారికి అవి వాస్తవమనే భ్రాంతిని కలిగించగలవు అదే విధంగా ఏ మతాలైతే ఒక నరకం, ఒక స్వర్గం లేక అనేక దేవతాలోకాలున్నాయని గట్టిగా నమ్ముతాయో, వాటిపై విశ్వాసమున్నవారికి వాటి ఉనికి వుంటుంది. వారు మరణానంతరం ఆ క్షేత్రాలకు ఎంతో కొంత కాలం గడుపటానికి వెళ్ళగలరు. అయినప్పటికీ ఇవన్నీ అశాశ్వతమైన మనోరూప కల్పనలు. వాటికి వాస్తవికత లేదు. కొందరు మరణిం చిన తరువాత ఏ స్వర్గాలకు లేక నరకాలకు పోయారో, వాటిని నేను చూశాను. అవి వాస్తవం కావు అని వారికి నచ్చచెప్పడం చాలా కష్టం. నరకమని పిలువబడేది వాస్తవానికి నరకం కాదని ఒకరిని ఒప్పించడానికి నాకు సంవత్సరం పైన బట్టింది — ఆ భావన నుండి అతనిని బయట పడేయటానికి .....

ఏ విధంగానైతే ఒక దివ్యానందమయ స్వర్గధామాన్ని దైవంతో పాటు పంచుకున్న భావనను నీలో నిలుపుకోగలవో, నీ స్వభావం లోని ఆసురిక వైఖరులను అదుపులో నుంచుకొనుటకు తగు శ్రద్ధ కనబరచక పోయినప్పుడు దిక్కుమాలిన, దౌర్భాగ్యమైన నరకాన్ని నీలో నిలుపుకో గలవు.

CWM 10: 64-65

స్వర్గలోకం, పాప ప్రక్షాళణ లోకం

ప్ర: (ఒక బాలుడు) మరణించిన తరువాత మనుషులు ప్రాణిక ప్రపంచంలోకి ప్రవేశిస్తారు, కానీ మంచి చేసినవారు స్వర్గానికి పోతారా?

స: విశ్వాసం గల వారికి మంచి పనులు చేయడానికి ప్రోత్సాహకంగా మతాచార్యులు సాధారణంగా చెప్పే విషయమిది. ఎందుకనగా, దుర్మార్గులకన్నా మంచివారికి జీవితం గడపడం దుర్భరం, అంత సులభంకాదు, అనేది అందరికీ బాగా తెలిసిన విషయం. మామూలుగానైతే ఇందుకు విరుద్ధంగా నుండాలి. అయితే, మంచివారి

కన్నా, దుర్మార్గులే ఎక్కువగా గెలుస్తుంటారు! కాబట్టి అంతగా ఆధ్యాత్మికతను పాటించనివారు, స్వగతంగా ఇలా అనుకుంటారు: "మంచిగా నుండటానికి ఎందుకు కష్టపడాలి? దుర్గార్గంగా నుంటూ సుఖమైన జీవితం గడపటం సులభం కదా!" మంచి అనేక రకాలుగా నుంటుందని, బహుశా మంచి చేయడానికి ప్రయత్నించితే, కష్టానికి తగ్గ ఫలితం దక్కుతుందేమోనని వారికి నచ్చచెప్పటం చాలా కష్టం. అంతగా తెలివిలేని వారికి ఈ విషయం స్పష్టం చేయడానికి ఈ విధంగా చెప్పవలసి వస్తుంది. "ఇది చాలా సులభం. నేను చెప్పినట్లు వింటే, మంచిగా, నిస్వార్థంగా నుండగలిగితే, ఎల్లప్పుడూ మంచి పనులు చేస్తుంటే, మేము చెప్పే సిద్ధాంతాలపై నమ్మకముంచితే, నీవు చనిపోయినప్పుడు దైవం నిన్ను స్వర్గానికి పంపుతాడు. ఒకవేళ కొన్నిసార్లు శుభసంకల్పం, కొన్ని సార్లు దుస్సంకల్పం కలిగి వుంటూ, కొన్నిసార్లు మంచిచేస్తూ, కొన్నిసార్లు చేయకుండానుంటూ, నీ గురించి నీవు గొప్ప గాను, ఇతరుల గురించి తక్కువగాను తలుస్తుంటే, చనిపోయిన తరువాత పాప ప్రక్షాళన లోకానికి పంపబడతావు. నీవు దుర్మార్గంగా ఉంటూ, ఎల్లవేళలా ఇతరులకు హాని కలిగిస్తూ, అన్ని రకాల చెడు కార్యాలను చేస్తూ, ఎవరి మంచినీ పట్టించుకోకుండా, ముఖ్యంగా మేము బోధించే సూత్రాలను నమ్మకపోతే, అప్పుడు నీవు నేరుగా, శాశ్వతంగా, నరకానికి పోతావు."

ఇది నేను విన్నవాటిలోకంతా అత్యంత శ్రేష్టమైన బోధ: నరకమనే దానిని కల్పించి చెప్పడం, ఆవిధంగా చెప్పటంలో అర్థం — ఒక్కసారి నీవు నరకంలోకి ప్రవేశిస్తే ఇక శాశ్వతంగా అక్కడే వుండిపోతావు అని.........

CWM 8: 217-18

అనువాదం: అందుగులపాటి. కైలాసపతి

ఎందుకంటే, అది నీ కాలాతీత ఆత్మ. జన్మపరంపరలో, ఒక జన్మలో చైతన్యాన్ని తరువాత జన్మకు మోసుకుపోయే దిదే.

అది నీలోని సత్యమైన, దివ్యమైన వ్యక్తి. ఆతని నిజమైన వ్యక్తిత్వము చైత్యపురుష సత్తా. నీ వ్యక్తిత్వము అంటే నిన్ను నీవు ప్రకటించుకునే ఒక ప్రత్యేక పద్ధతి. ఇక నీ చైత్య పురుష సత్త అంటే, నీలో రూపు దిద్దుకున్న దివ్యచైతన్యం యొక్క ఒక ప్రత్యేక అంశ. కానీ చైత్యపురుష చైతన్యంలో, వ్యక్తి చైతన్యానికి, విశ్వచైతన్యానికి మధ్య విభజన భావముండదు. ఇది నీ నైజంలోని ఇతర భాగాలను ప్రభావితం చేస్తుంది. నీకు ఎరుక ఉంటుంది, నీ వ్యక్తిత్వం అంటే నిన్ను నీవు ప్రకటించుకునే ఒక ప్రత్యేక విధానమని. కాని అదే సమయంలో అది వ్యక్తీకరింపబడిన ఒకే విశ్వచైతన్యం యొక్క ప్రకటన అని కూడా నీకు తెలుసు. ఇది ఎలా ఉంటుందంటే, నీలోని ఒక భాగాన్ని తీసుకొని నీ ముందుంచుకుని రెండిటిని వేర్వేరుగా చూస్తూ, నీవు వాటితో ఆడుతూ వినోదించడంలా ఉంటుంది. ఈ ద్వైతము అవసరం, ఈ రెండింటి మధ్య ఒక సంబంధం ఏర్పరచి వినోదించడానికి. కాని చైత్యపురుష సత్తాలో ఈ ద్వైతము వేరు భావము, ఒక మిధ్య, ఒక ఎండమావి మాత్రమే. అంతకుమించి ఏమీ కాదు.

CWM 3: 63

కేంద్ర సత్తా, చైత్యపురుష సత్తా

ఈ రెండూ ఒక్కటే అని చెప్పాము. కాని దైవంతో ఉంటూ ఉండేది, దైవంగా పిలవబడే భాగం అలాగే నిలబడుతుంది. దైవంలోనే ఉంటుంది. భూమిపై జీవితంలో ఈ దైవం యొక్క ప్రతినిధి ఉండే భాగాన్ని చైత్యపురుషసత్తా అంటారు. ఇది జీవితంలో అనుభవాలను ప్రోగు చేసుకుంటూ ఎదుగుతూ ఉంటుంది. జన్మపరంపరలో ఇది ఏకాంతంగా అనుభవాలు పొందుతూ వాటిని తనలో ఇముడ్చుకుంటూ నెమరు వేసుకుంటూ ఎదుగుతూ ఉంటుంది. ఇది పురోగామి.

దీనికి భిన్నంగా జీవాత్మ (దైవభాగం) దైవంతో ఐక్యమయి స్థిరంగా ఉంటుంది. ఇది పురోగామికాదు. దీనికి శరీరం ఉన్నా లేకపోయినా ఒకటే.

ప్రశ్న: మధురమాతా, అయితే అందరి కేంద్రసత్తా ఒకటేనా?

కాదు. కానీ అది బహుళత్వంలో గుర్తింపబడుతుంది. ప్రతి సత్తా యొక్క సత్యం వ్యక్తిగతం. అది దైవంగా గుర్తింప బడుతుంది. ఇది ఐక్యతే గాని సమానత్వం కాదు. ఒక దృష్టిలో అన్నీ ఒకటే — వేరొక దృష్టిలో అవి బహుళము.

CWM 7:223, 224

పూర్తిగా అభివృద్ధి చెందిన చైత్యపురుష సత్తా యొక్క ప్రస్థానం.

ఒక మంచి ఉదాహరణ తీసుకుందాం. తనలోని దైవం యొక్క ఉనికి చుట్టూ సంపూర్ణంగా ఏకీకృతం కాబడ్డ సత్తా గలవాడు, అంటే ఒకే ఇచ్ఛ, ఒకే చైతన్యం గల వ్యక్తి కేంద్ర చైత్యపురుష సత్తా చుట్టూ పూర్తిగా అభివృద్ధి చెంది వ్యవస్థీకృతం కాబట్టి బుద్ధిని సంపూర్ణంగా ఆత్మార్పణ గావించుకుని, సహకరించే ప్రాణికం ఒక విధేయత, అణుకువ — ఎలా పడితే అలా సర్దుకుపోయే భౌతిక సత్తా గలవాడు.

ఇట్టి భౌతిక సత్తా పూర్తిగా అభివృద్ధి చెందడం వల్ల దానికి ఒక సూక్ష్మ భౌతిక శరీరం ఉంటుంది. దీనినే శ్రీఅరవిందులు నిజభౌతికం అన్నారు. ఇది భౌతిక శరీర పరిమితు లన్నింటిని అధిగమిస్తుంది. దీనికి తగినంత మెత్తదనం, మలచుకోగల స్వభావం, నిలకడ, ఉండడంవల్ల, అది సత్తా లోపలి భాగాలకు అంటిపెట్టుకుంటుంది. అది అంతరాత్మ కదలికలను అనుసరించి శరీరం బయటకు ప్రయాణించ గలదు.

ఆత్మ ఏం చేస్తుంది. ఎక్కడకు వెళ్తుంది, అనే విషయం అది శరీరం విడిచే ముందు తీసుకునే నిర్ణయంపై ఆధారపడ్తుంది. ఇలా ఎంపిక చేసుకునే శక్తి, తను ఎక్కడకు వెళ్ళాలో నిర్ణయించుకునే శక్తి సత్తా తన భౌతిక జీవితంలో తనను తాను సంపూర్ణంగా ఏకీకృతం చేసుకొని వ్యవస్థీకృతం చేసుపోవడం వల్ల కలుగుతుంది. ఈ శక్తి వేరే తరహా సంభావ్యతలకు వీలు కలిగిస్తుంది. ఎరుకతో ఒక శరీరం నుండి మరొక శరీరంలోకి నేరుగా వెళ్ళగలదు. తాను తన భౌతిక జీవితంలో చేసే పనిని కొనసాగించేందుకు తనకు తగిన వేరొక సత్తాను నెమ్మదిగా తయారుచేసుకొని తన పాతశరీరాన్ని విడిచి తన పూర్తి ఎరుకతో అందులో ప్రవేశించగలదు. కాని ఇది చాలా అరుదుగా జరిగే విషయం. అయితే ఆ విధంగా జరగడమనేది సాంప్రదాయక మార్మిక విద్యలో భాగం. సాధారణంగా ఆత్మ తన శరీరంలో పొందవల్సిన అనుభవాలు పూర్తి అయ్యాక వాటిని తనలో ఇముడ్చుకొని, నెమరు వేసుకొని, తరువాత తన భౌతిక అస్తిత్వము కొరకు తయారవుతుంది. ఇక్కడ అనేక సంభావ్య

తలకు అవకాశం ఉంది. వానిలో ఒకటి అది కొన్ని పరిధులలో సత్తాలను తన సూక్ష్మ శరీరంలో విడ్చిపెడ్తుంది. తన ప్రాణిక పరిధి లో ప్రాణిక సత్తాను బుద్ధి పరిధిలో బుద్ది సత్తాను తన సూక్ష్మ శరీరంలో విచిచి పెడ్తుంది. వీటికి స్వయం ప్రతిపత్తి ఉన్నా ఆత్మ తోకూడ ఒక సంబంధం కలిగి ఉంటాయి. ఈ సత్తా చైత్యప్రపంచంలో ప్రవేశించి, ఈ పేపరులో వివరించినట్లు తన అనుభవాలను నెమరు వేసుకుంటూ, విశ్రాంతి, ఆనందాన్ని పొందుతూ, కొత్త అనుభవాలు పొందటానికి సిద్ధమవుతూ ఉంటుంది. ఈ సత్తాలు ఇలా తమ అనుభవ సంపదతో తమ వివిద భాగాలను ఒక దాని తరువాత వేరొకటిని వేరొక కొత్త శరీరంలో ప్రవేశింపచేయడానికి సిద్ధ పరుస్తుంటాయి.

CWM 8: 333-338

దయ్యము ఆత్మ కాదు.

దయ్యం అంటే ఏమిటి? సామాన్యంగా వాడే పదం దయ్యం — అనేక ప్రత్యేక విషయాలను సూచిస్తుంది. వీటి మధ్య పరస్పర సంబంధం ఉండవలసిన అవసరం లేదు. వీటిలో కొన్ని, ఉదాహరణకు:

1. వెళ్ళిపోయిన వ్యక్తి ఆత్మలో వాస్తవ స్పర్శ, సూక్ష్మ శరీరంలో ఉన్న ఆత్మతో వాస్తవ సంబంధం: ఇది ఒక ఛాయాచిత్రంగా కనపడవచ్చు, లేదా దాని గొంతు వినిపించవచ్చు.

2. ఒక రూపు దాల్చిన మానసిక కల్పన: గతించిన వ్యక్తి ఆలోచనలు, అనుభూతుల ముద్రబడిన కల్పిత రూపం. ఒక ప్రదేశ వాతావరణంలో తిరిగే రూపం, మళ్ళీమళ్ళీ కన్పడే రూపం, తనంత తానుగా కరిగే లేక ఏదైనా సాధనతో కరిగింపబడే రూపం. ఒక హత్యకు ముందు లేక తరువాత దయ్యాల కొంపలలో కనపడే దృశ్యాలకు ఇది ఒక వివరణ.

3. ఒక దిగువ ప్రాణిక తలాలకు చెందిన సత్తా: చనిపోయిన వ్యక్తి వదలిన సూక్ష్మదేహంలో ప్రవేశించిన సత్తా, చనిపోయిన వ్యక్తి జ్ఞాపకాలు, లేక ప్రాణికవ్యక్తిత్వ భాగముతో కూడిన రూపంతో ఆ వ్యక్తి ఆలోచనలతో, జ్ఞాపకాలతో పని చేసేది.

4. దిగువ ప్రాణిక తలాలకు చెందిన సత్తా :కొంతమంది జీవించివున్న వ్యక్తులలో పూని మాట్లాడుట, భౌతికంగా కనిపించి మాట్లాడటం లేక అలా వ్యక్తులలో ప్రవేశించకుండా

వస్తువులను కదుపుట, సృష్టించుట, భూతాలుగా చెట్లలో నివసించుట. రాళ్ళు విసరుట.

5. స్వీయ మానసిక కల్పనలు - రూపాలు

6. ప్రాణిక సత్తాలు తాత్కాలికంగా మనుష్యులను పట్టుకొనుట

చనిపోయిన వారి బంధువులవలె నటించుట

7. చనిపోయేవారు చనిపోయేముందు వారి వ్యక్తిగత ఆలోచనల రూపు చనిపోయే సమయంలో గాని, తరువాత గాని వారి బంధువులకు, లేదా స్నేహితులకు కనబడుట. కేవలం మొదటి సందర్భంలో మాత్రమే ఆత్మ నిరాటకంగా అమరుతుంది.

CWSA 28:569-570

దయ్యము ఆత్మ కాదు. అది ప్రాణిక శరీరంలో కనబడే మనిషి కావచ్చు, లేదా ఏదైనా ప్రాణిక శక్తి లేదా ప్రాణికసత్తాచే పట్టుపడ్డ మనిషియొక్క ప్రాణిక భాగం కావచ్చు. శరీరం నశించాక, కొంతకాలం వరకు, ప్రాణిక భాగానికి అస్తిత్వముంటుంది. తరువాత అది ప్రాణిక తలంలో ప్రవేశిస్తుంది. ప్రాణిక పొర కరిగే వరకు అక్కడే ఉంటుంది. తరువాత అది మానసికంగా పరిణితి పొంది ఉంటే, దాని మానసిక పొరతో మానసిక ప్రపంచంలో ప్రవేశిస్తుంది. చివరిగా ప్రాణికం తన బుద్ధి పొరను కూడ విడిచిపెట్టి తన విశ్రాంతి స్థానానికి పోతుంది. మనస్సు బలంగా అభివృద్ధి చెంది ఉంటే, మనలో ఆ భాగం అలానే ఉండిపోగలదు. అదే విధంగా ప్రాణికం కూడ ఉండగలదు. అయితే ఒక షరతు. అవి నిజప్రాణికం చుట్టూ వ్యవస్థీకృతం కాబడి ఉండాలి. అప్పుడే అవి ప్రాణికం యొక్క అమరత్వాన్ని పంచుకోగలవు. అలాకాకపోతే, ప్రాణికం బుద్ధిని , జీవాన్ని, తనలోకి లాక్కుని జన్మల మధ్య ప్రశాంతతలో ప్రవేశిస్తుంది.

CWSA 28/117 *అనువాదం: యస్, వై. సోమయాజులు*

మొదటి నుండి ఉన్నది 'దివ్యతేజోకణం' — ఆత్మ — అన్నింటిలో ఉండే ఆత్మ. కాని అది సుదీర్ఘ పరిణామం చెంది ఎరుకతో ప్రకటింపబడే రూపంగల సత్తాగా ప్రాణిక సత్తాగా మారడానికి చాలా కాలం పడ్తుంది.

CWSA 28/117

అనేక మృత్యుముఖాలు

ఒక ప్రశాంత మరణం - తెలియకుండా చనిపోవడం

'ఎస్ ఎస్' మరణించాడని నీకు తెలుసు. అది ఒక ప్రమాదం వలన జరిగింది. ప్రమాదం జరిగినప్పుడు అతడు నా వద్దకు వచ్చాడు. (ఒక స్పష్టమైన రూపంలో కాదు, అది ఒక చేతనా స్థితి అని వెంటనే గ్రహించాను.) ఇక్కడే కదలకుండా నిలుచున్నాడు. ఒక సంపూర్ణ విశ్వాస ఆనందమయ ప్రశాంత స్థితిలో నిశ్చలంగా ఏమాత్రం కదలిక లేకుండా .....(సమర్పణా భావ సంజ్ఞ) పూర్తి విశ్వాసంతో, ఏది జరగాలో అది జరిగి తీరుతుంది, ఏది ఉండాలో అది ఉంటుంది. ప్రశ్నలు లేవు. తెలుసుకోవాలనే అవసరంలేదు. ఒక హాయిని గొలిపే శాంతి.... ఏ బాధ ఏ కష్టం లేకుండా.

వైద్యులు ప్రయత్నించారు, పోరాడారు, శస్త్రి చికిత్స జరిపారు. కదలిక లేదు, దేనిలోనూ చలనం లేదు. ఒక రోజు మరణించాడని ప్రకటించారు.

ఆ సమయమంతా అతడిక్కడే ఉన్నాడు, నిర్వికల్పంగా. అప్పుడు, అకస్మాత్తుగా నాలో ఒక విధమైన కంపన ఏర్పడింది. నేను చూసాను. అతను పోయాడు. నేను పనిలో ఉండి సమయం గుర్తించలేదు, అయితే మధ్యాహ్నం అని మాత్రం తెలుసు. తరువాత చెప్పారు. అతనిని దహనం చేయాలని నిశ్చయించారని, అప్పటికే చేసేసారని.

ప్రమాద తీవ్రత అతనిపై క్రూర ప్రభావం చూపింది. కానీ అది సంభవించినప్పుడు అతను తప్పక విశ్వాసంతో నన్ను తలుస్తూ ఉండి ఉంటాడు. అతడు వచ్చాడు, గాని కొద్దిగా నైనా కదలలేదు. తన శరీరానికేమవుతుండిందో అతనికి తెలియదు. తాను మరణించానని సైతం అతనికి తెలియదు.

అప్పుడే, అక్కడే స్వగతంగా అనుకున్నాను. ఈ విధంగా మనుషులను దహనం చేసే అలవాటు భయంకరంగా, క్రూరమైనది. అని!.... తాను మరణించానని అతనికి తెలియదు గానీ ఆ విధంగా తెలిసింది!.... శరీరాకారం లోని జీవకళ ప్రతిస్పందించిన తీరుతో.

శరీరం ఆమూలం చెడిపోయిన స్థితిలో నున్న ఆకారం యొక్క జీవం దానిని వదిలి వెళ్ళడానికి కనీసం ఏడురోజులు పడుతుంది. ఇక యోగసాధన చేసేవారి

విషయంలో ఈ ప్రాణం చేతన కలిగి వుంటుంది. కాబట్టి మనుషులు మరణించారని వైద్యులు ప్రకటించిన కొన్ని గంటల తరువాత వారిని దహనం చేస్తారు. కాని రూపం యొక్క ప్రాణం ప్రతి అంగుళం మేర సజీవమై ఉంటుంది. ఇక యోగసాధన చేసిన వారిలో ప్రాణం చేతన కలిగి ఉంటుంది.....

కానీ నీవు చనిపోయావని తెలయకుండానే చనిపోవడం సాధ్యమే. .... మనుషు లను దహనం చేయవద్దని సైతం నేను చెప్పను. ఎందుకనగా కనీసం వందలో తొంభైతొమ్మిది సందర్భాలలో అది చేయటం ఉత్తమం. దీనికి పరిష్కారం ఒక్కటే. మనుషులు విజ్ఞతను పెంచుకోవాలి. వారు విజ్ఞత కలిగి లేరు. వారు ఒక సిద్ధాంతాన్ని, ఒక ధర్మాన్ని అంగీకరించి వివేక శూన్యు లైనందున దానిని గ్రుడ్డిగా అనసరించాల్సి వస్తుంది.

Conversations with a disciple july 4, 1962

మరణించిన తరువాత శ్రీమాత వాతావరణంలో నిలిచి ఉండుట

'ఐ బి' చనిపోయినపుడు ప్రమాద తీవ్రతతో చెదిరిపోయిన అతని అస్తిత్వం యొక్క, కర్మల యొక్క స్థితులన్నించినీ నేను కూడాదీయాల్సి వచ్చింది. ఆ కార్యం దుర్భరమైనది. అతడు భయంకరమైన, చెల్లా చెదురయిన స్థితిలో వున్నాడు. రెండు లేక రెండున్నర రోజుల వరకు వైద్యులు అతనిని బ్రతికించాలనే ఆశతో పోరాడారు. కానీ, అది సాధ్యపడలేదు. అతనిని శరీరంపై ఎపుడు ఎక్కడినుండి వచ్చి, తనకు తాను ఏర్పరచుకొన్నదో, ఆ చైతన్యాన్ని అంతమేరకు అక్కడ కూడ గట్టాను. ఎటువంటి చేతనాస్థితి, ఎటువంటిప్రాణము అతడి శరీరంలోకి తిరిగి వస్తుండింది అంటే కొన్ని గంటల తర్వాత, అతడు రక్షింపబడతాడని వైద్యులు విశ్వసించారు. కానీ అది నిలువలేదు. (మెదడులో, కొంతభాగం బయటకు వచ్చినందున అది సాధ్యం కాలేదు) కేవలం అతడి అంతరాత్మ మాత్రమే కాకుండా అతని మాన సిక అస్తిత్వము, ప్రాణిక అస్తిత్వము, మిగిలినవన్నీ కూడా సరిఅయిన రీతిలో సమ కూర్చబడి అతడి శరీరంపై పొందికగా ఏర్పరచినప్పుడు, అతడి శరీరం పూర్తిగా నిరుపయోగమైనదని తేలినపుడు అంతా ముగిసింది. వారు శరీరాన్ని వదిలివేశారు, అంతా ముగిసిపోయింది.

నేను 'ఐ.బి' ని నా దగ్గఱగా వుంచుకొన్నాను. ఎందుకంటే, అతడిని వెంటనే,

వేరొక శరీరంలోకి చేర్చాలి. అప్పటికే నేను ఆలోచించుకున్నాను. అతడి అంతరాత్మ సంతృప్తి చెందిలేదు, అది తన అనుభవాలను పూర్తి చేయలేదు. పరిస్థితుల సమ్మేళనంగా వుండింది. అది భూమి మీద జీవించడం కొనసాగించాలని కోరింది. అపుడు, ఆ రాత్రి అతడి ఆంతరిక అస్తిత్వము 'వి' ని కనుక్కోవడానికి వెళ్ళింది. శోకిస్తూ, తాను మరణించానని, అందుకు ఇష్టపడలేదని, కానీ తన శరీరాన్ని కోల్పోయానని, జీవించడం ఇంకా కొనసాగించాలనే కోరికతో వున్నానని చెప్పింది. 'వి' సందిగ్ధంలో పడ్డాడు. మరుసటి ఉదయాన 'జరిగింది యిది' అని నాతో చెప్పాడు. నేను అతనికి చెప్పాను. 'ఐ బి' ని నా వాతావరణంలో వుంచుకున్నాను. నీవు నిశ్శబ్దంగా, ఉద్రేక పడకుండా వుండు. ఎందుకనగా 'ఐ బి' ని సాధ్యమయినంత త్వరగా వేరొక శరీరంలోకి పంపిస్తున్నాను" అని. అప్పటికే ఒకటి నా దృష్టిలోకి వచ్చింది అదే సాయంత్రం 'ఐ.బి' మళ్ళీ అదే ఫిర్యాదుతో 'వి' వద్దకు వెళ్ళాడు. 'వి' అతడితో స్పష్టంగా చెప్పాడు. శ్రీమాత ఇలా చెప్పారు. ఆమె చేయబోతున్నది యిది, ఇక నిన్ను నీవు బాధపెట్టుకోవద్దు. దీనిని 'ఐ.బి' అర్థం చేసుకొన్నట్లుగా 'వి' ముఖంలోకి చూసాడు. (ఆంతరిక అస్తిత్వం 'ఐ బి' భౌతిక రూపాన్ని సహజంగానే దాల్చింది.) అతడి ముఖంలో 'ఉపశమనం' కనిపించింది. సంతృప్తి చెంది వెళ్ళిపోయాడు. ఇక తిరిగి రాలేదు. అనగా, నేను అతడిని 'సి' యొక్క బిడ్డలో వుంచే వరకు నాలో ప్రశాంతంగా నిలిచిపోయాడు.

The Mother: Conversations with a disciple, June 24, 1961

అంతరాత్మ నిష్క్రమించిన తర్వాత అలవాటు ప్రకారం జీవించడం

నీకు 'బి' తెలుసా? .... కొద్దికాలం క్రితం అతడి స్వేచ్ఛాపురుష సత్తా అతనిని వదిలి వెళ్ళింది. దాని ఫలితంగా ఉపరితల చేతనలో అతడు కొంత పిచ్చెక్కినట్లుగా కనిపించాడు. నిజంగా అతనికి పిచ్చి ఎక్కలేదు. కాని అతడి చైతన్యం తగ్గినట్లుగా కనిపించింది. నేను చెప్పినట్లుగా అతడు అలవాటు ప్రకారం జీవించాడు. భౌతిక చైతన్యం ఇంకా కొంత మేరకు ప్రాణికాన్ని, మనసును, నిలుపుకొని వుంది. అలవాటు ప్రకారం జీవనం కొనసాగించాడు కానీ గమనార్హమైన విషయం ఏమంటే అతడు కొన్ని సెకనుల పాటు,ప్రకాశవంతంగా, మెచ్చుకొనేటట్లుగా జీవించాడు. కొన్ని సమయాల్లో అవయవ కదలికలను సైతం నియంత్రించలేక పోయాడు. అపుడు ఇక

పూర్తిగా వెడలి పోయాడు. సమకూర్చబడివున్న శక్తి మొత్తం కొద్ది కొద్దిగా క్షీణించింది. మిగిలినవదేదైనా వుంటే, అది కూడా శరీరాన్ని వదిలిపెట్టింది. అతడి జన్మదినం రోజున (డిశంబరు 30 న రాత్రి) అతను మరణించాడు. ఎపుడూ చేసేటట్లుగానే అతడి గదిని శుభ్రం చేసారు. గదిలోని సామాను బయటకు తీసుకెళ్ళారు. అప్పటినుండి అతని ఆచూకి లేదు. నిన్న రాత్రి భోజనం తర్వాత (అదే సమాయాన సరిగ్గా పండ్రెండు రోజుల క్రితం అతడు శరీరాన్ని వదిలివేశాడు)నేను పూర్తి ఏకాగ్రత వహించి వున్నాను, విశ్రాంతి తీసుకుంటున్నాను. హఠాత్తుగా 'బి 'చాలా కోపంగా వచ్చాడు. నాతో ఇలా అన్నాడు: "వారు నా గదినుండి సామానంతా తీసుకెళ్ళారు! నేను యిపుడు ఏం చేయాలి?" నేను మెల్లగా చెప్పాను. "కలవరపడకు, నీకు ఇక్కడ ఏదీ అవసరం వుండదు". ఇక నేను అతడిని విశ్రమింపజేసి, మిగిలి వున్న అతడి అస్తిత్వంతో కలవడానికి పంపించాను. దీని అర్థం ఏమిటంటే అతని మొత్తం మూలకాలు తిరిగి రూపొందటానికి పన్నెండు రోజులు పట్టింది. వారు అతని శరీరాన్ని దహనం చేసారు. మేము అతని అంత్యక్రియలు జరిపించాము, కానీ కొంత కాల వ్యవధి కోరాను. అతడి విషయంలో వాస్తవానికి అది క్రమంగా చోటు చేసుకుంటున్న అలసట. అతని శరీరంలో మిగిలింది ఏమీ లేదు, ఏమయినా చైతన్యం కణాలనుండి ప్రబలంగా విసిరివేయబడింది. తిరిగి రూపొందటానికి పన్నెండు రోజులు పట్టింది. అది అతని అంతరాత్మ కాదు. (అప్పటికే అది అతడిని వదిలి వెళ్ళింది.) నా వద్దకు వచ్చింది అతని శరీరంలోని ఆత్మ. శరీర చేతన మంచి దుస్తులు ధరించి చక్కని 'బి' మాదిరిగా కేశాలు చక్కగా దువ్వబడి వున్నాయి. నా వద్దకు వచ్చినప్పుడు అతడు జీవించి వున్నప్పుడు వున్నట్లుగానే చాలా హుషారుగా వున్నాడు. నన్ను చూడటానికి ఎప్పుడూ బాగా తయారయ్యి, ఏ లోపం లేకుండా వుండాలని అతడి విధానం. ఆ విషయాన్నంతా సమీకరించటానికి పన్నెండు రోజులు కావాల్సి వచ్చింది. ఎందుకనగా దానిపై నేను దృష్టిని పెట్టలేదు. (ఆ పని నేను కొన్ని గంటలలోనే చేయగలను, నేను దానిపై దృష్టిని నిలిపితే) కానీ అతడి విషయంలో, అతడి అంతరాత్మ చాలా కాలంగా విశ్రాంతిలో వుండడం వలన అంత అవసరం లేకపోయింది. కాబట్టి, తిరిగి రూపం దాల్చడానికి దానికి పన్నెండు రోజుపలు పట్టింది. ఇక ఎప్పుడయితే అతడు తయారయ్యాడో (నవ్వుతూ) తన గదిని తిరిగి ఆక్రమించుకోవడానికి వచ్చాడు!.... అక్కడ సామాను ఏమి మిగిలి లేదు!

అది చాలా తమాషాగా అనిపించింది.

అతడు సంవత్సరం పైచిలుకు జీవించాడు. దాదాపు రెండు సంవత్సరాలు అనుకుంటాను. అది కేవలం జీవించే అలవాటు వల్లనే అనుకుంటాను.

The Moother: Conversations with a disciple January 12, 1963

మరణించడానికి దీర్ఘకాలం

ఇక్కడ డాబు సరిగా వుండే ఒక వృద్ధ డాక్టరు సోదరి కూడా ఉన్నది. ఆమె నా కన్నా అయిదారేళ్ళు పెద్దది అనుకుంటాను. తొంభైయ్యో పడిలో పడింది. చాలా నెలలుగా ఆమె మరణానికి దగ్గర అవుతూ వున్నది. వైద్యులు (ఇటువంటి సందర్భాలలో వారికి ప్రాధమిక విషయం కూడా తెలియదు.) ఆమె కొన్నిరోజుల్లో మరణిస్తుందని ప్రకటించారు. "కొంతకాలం వేచి చూడండి," అని నేను వారితో చెప్పాను, "ఈమెకు ఒక విశ్రాంత స్థితిలోకి ఎలా ప్రవేశించాలో తెలుసు, ఆమెకు ఒక ప్రశాంతమైన చేతనా స్థితి వున్నది — అది చాలా కాలం వుంటుంది. కొన్ని సంవత్సరాలు కొన సాగవచ్చు." ఆమె మంచంపై వుండింది, ఎక్కువగా కదలలేదు. కానీ.... ఆమె జీవిస్తుంది. ఆమె కూడా అలవాటు వల్లనే జీవిస్తుంది.

వాస్తవానికి మనుషులు అనుకొనేదాని కన్న శరీరానికి దీర్ఘకాలం నిలిచి వుండగల శక్తి వుంటుంది. దానిని అస్తవ్యస్తం గావిస్తారు. ఎవరయినా జబ్బు పడితే, మందులు ఉపయోగిస్తారు, లేక శరీరాన్ని కుదిపేస్తారు. ఎంతోకాలం నిలిచి వుండేటట్లుగా చేయగల వృక్షాలకు సహజంగా వుండే స్వయంపోషక స్థితి ఏదయితే చాలా కాలం కొనసాగుతుందో, దానిని అంతం చేస్తారు. మామూలుగా చెట్లు పోవడానికి చాలాకాలం తీసుకుంటాయి.

The Mother: Conversations with a disciple January 12, 1963

మరుగునపడ్డ అద్భుతాలు

ఒక విషయం ఉండింది. ఈ చిన్నదానిని ఇపుడు దహనం చేయబోతున్నారు. ఆమె శరీరంపై వుంచాలని కొన్ని పూలను నాకు చూపించడానికి ఒక పళ్ళెంలో నా వద్దకు తెచ్చారు. అక్కడ ఆ పళ్ళెంతోపాటు ఆ చిన్నదానికి చెందినదేదో వుండింది.ఒక గర్భస్థ ఆత్మ శక్తి, అది అక్కడవుంది, అది చిన్నగా కదిలింది..... తళుక్కున జరిగే

ఒక సుకుమారమైన కదలిక అది, ఆమె ఇలా ఉండింది. (పువ్వుల పళ్ళెంతో శ్రీమాత ముందున్నట్టి భంగిమ) నేను ఒక రోజా పుష్పం తీసుకొన్నాను. ఆమె చేతికివ్వాలన్నట్లుగా, ఆమె కిచ్చి చెప్పాను. "ఇదిగో, ఇది నీకే." అదంతా ఆ స్పందనలన్నీ వెలుగుతో, ఆప్యాయతతో నిండి వుండింది. ఇక (ఆమె లోని చేతనా భాగం)ఎంతో పరిపూర్ణమైన సంతోషంతో వుండింది!...

ఆ స్థితిని ఆమె తల్లిదండ్రులకు ఎలా చెప్పాలి? వాళ్ళంటారు నువ్వు వెర్రి దానివి.... అని.

కాని అది వాస్తవం, స్పష్టమైన యదార్థం, చంపక్ లాల్ పూలపళ్ళెంతో రావటం నేను చూసాను. ఆ గర్భస్థ ఆత్మశక్తి దానిపై తేలియాడుతుండింది ఈ విధంగా. క఼ాబట్టి ఆమెను చూడగానే నేను ఒక రోజా పుష్పం తీసుకున్నాను. అక్కడ ఎంతో సుందరమైన, ఎంతో విలువతో నిండిన ఏదో ఒకటి వుండింది. (చాలా చిన్నది, గొప్ప శక్తి లాంటిది కాదు) కానీ ఎంతో సుందర మైనది, ఎంతో ప్రకాశవంత మైనది, ఎంతో సంతోషకర మైనది, ఎంతో విశ్రాంతి భావనతో నున్నది.... ఎన్నిమార్లు ఆ విధంగా జరుగుతుంది!

ఆశ్చర్యం, మనకేమి తెలియదు! రోజులు గడిచినకొద్దీ మనకేమి తెలియదని నాకు దృఢమవుతున్నది. మనకు తెలుసని అనుకుంటాము. మనమనుకుంటాం,... కానీ మనకి ఏమీ తెలియదు. మనం మరుగున పడ్డ అద్భుతాల సన్నిధిలో వున్నాం. మనం మూర్ఖులం కనుక వాటిని మనం గమనించలేము.

The Mother: Conversations with a disciple April 30, 1969

అనువాదం: సునీతా శేఖర్